POSLEDNÝ MARASKEN

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2022)	Pavel Sekerák

O knihe

Kontinent Karien je plný príbehov. Odohráva sa tu Prekliatie temných elfov, ako i príbehy Mesačná dýka či Požehnanie. Posledný Marasken rozpráva o jednotlivých rodoch a ich myšlienkach na vládu po tom, čo sa temní elfovia dostali do zabudnutia. Ľudské rody, sužované vojnami, morom a najrôznejšou nevraživosťou, chcú ovládať všetkých ostatných a idú na to najrôznejšími cestami.

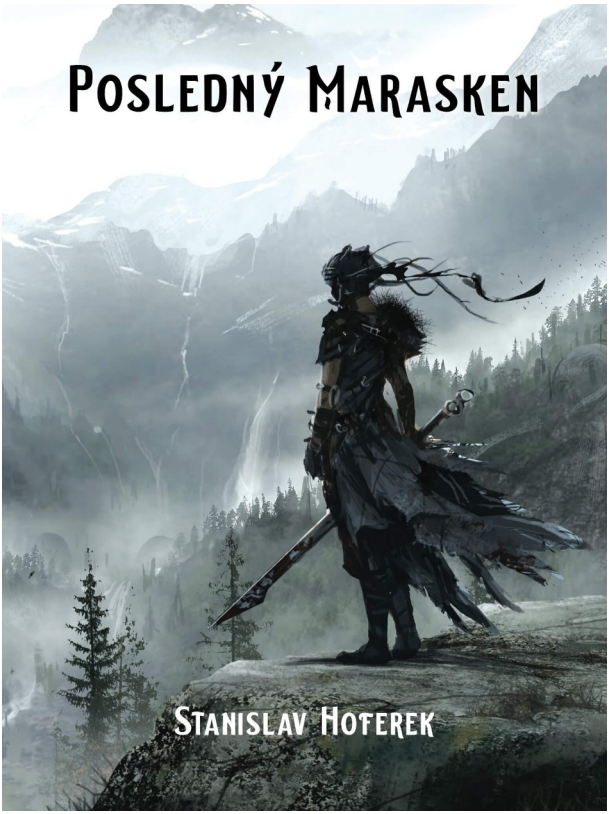

Tri generácie po udalostiach Prekliatia temných elfov a štyri generácie pred Mesačnou dýkou sa odohráva príbeh, ktorý rozvíja lore celého kontinentu. Spoznajte svet z pohľadu Maraskenov, Lesienov, Miawenov a Laskerov. Začítajte sa do aliancii i čistej nenávisti, ktorú môže ešte viac skomplikovať bohyňa všetkého dobrého, ktorá aktuálne na nič dobré nemá ani pomyslenie.

Obsah

POSLEDNÝ MARASKEN....1
O knihe....2
Mapa....5
Marasken....6
1. kapitola – Starena....6
2. kapitola – Korunovácia....9
3. kapitola – Do Eludie!....15
4. kapitola – Génius....18
Lesien....27
5. kapitola – Zabudnuté dejiny....27
6. kapitola – Lesien a denná dýka....30
7. kapitola – Ranný čaj....32
8. kapitola – Masaker....35
Miawen....38
9. kapitola – Prvá časť plánu....38
10. kapitola – Prorok....39
11. kapitola – Spolupráca....43
12. kapitola – Previazanie rodov....45
Lasker....49
13. kapitola – Nič než pravda....49
14. kapitola – Emalia....50
15. kapitola – Komplikácia....53
16. kapitola – Genianov príbeh....57
Marasken....62
17. kapitola – Hairon Marasken mladší....62
18. kapitola – Poklad na dne studne....64
19. kapitola – Ramus....68
20. kapitola – Absolútna moc....70
Epilóg....72

Mapa

Mapa kráľovstiev ľudí a bývalé územia elfov, ktoré sú z väčšej časti pod ľudskou nadvládou.

Marasken

1. kapitola – Starena

Niekedy je najťažšie vysporiadať sa s tým, čo je neprirodzené. Nepríjemné veci, ktoré sa nemali nikdy stať, ale stávajú sa. Udalosti, na ktoré sa nikto nepripravuje, no predsa je potrebné, aby sa pri nich nikto nezložil a pokračoval ďalej. Prekonať problém a sústrediť sa na ďalší.

Smrť je najväčší nepriateľ. Pre niekoho cesta vpred a nová príležitosť. Úmrtie Hairona Maraskena je udalosť, ktorú si prial len málokto. Najhoršie celú túto udalosť nesie jeho druhý syn, ktorý sa rozhodol, že bude sám. Dosť sa naplakal pri jeho bolestiach a teraz chce byť ďaleko od ľudí.

Celú rodinu Maraskenov postihuje nešťastie. Mor, ktorý zobral sily či samotný život roľníkom, sa dostal aj do kráľovskej rodiny. Hairon Marasken je mŕtvy, štyria z jeho šiestich synov tiež a jediná dcéra leží na posteli, kde jej služobníctvo zotiera pot z čela. Nie je isté, či zomrie dnes, zajtra alebo až o niekoľko dní. V miestnosti, kde sa koná posledná rozlúčka, sa všetci dívajú striedavo na Haironove telo a na pekne zdobenú podlahu.

Reingard, najstarší žijúci syn, neobľubuje všetky tie smútočné hostiny. Už sa nimi prejedol. Po tak masívnej epidémií prestáva rozumieť zmyslu okázalých pohrebov. Jeden pohreb za druhým a ostáva len málo tých, čo sa tešia zo života. Preto je sám. Žiadny sluhovia, priatelia či rodina. Len on. Prechádza sa po dobre udržiavanej ceste pri rieke, ktorou prechádzal už mnohokrát. Je pekný letný deň a nebyť nešťastných udalostí, hrali by sa tu deti a

na hlavné trhovisko by smeroval najnovší tovar z celej ríše. Teraz je tu úplné ticho a pokoj.

Uvedomuje si, že teraz bude on pánom ríše. Dobre vie, že vládnuť v období radosti je úplne iné ako v dobe smútku. Aj preto si teraz neskúša korunu, ale prezerá miesta, kde sa kedysi hrávali deti. Budúcnosť národa je na rôznych pohreboch, prípadne pracuje na poliach namiesto zosnulých dospelých.

Na konci prechádzky nachádza inú živú dušu. Starenu, ktorá sa pozerá na rieku. Prichádza k nej bližšie.

„Čo tu robíte? Chcete prejsť cez rieku?“

„Ach, dobrý muž. Rada by som, ale most je ďaleko. Tu je brod, chodievala som tade, keď som bola mladá.“

„Tu nie je brod. Voda je tu rýchla a divoká. Brod je dlhú cestu na sever. Až za mostom.“

„Potrebujem prejsť, ale sama to nezvládnem. Pomôžete mi prejsť?“

„To môžem, ale budete celá mokrá.“

Muž v najlepších rokoch jemne chytil starenu a po malom boji s prúdom ju previedol cez rieku. Veľmi sa čudoval, že rieka, ktorá bola pri pohľade z brehu rýchla, sa postupne menila na pomaly tečúci, pokojný tok. Dokonca mal pocit, že hladina klesla.

„Dúfam, že teraz bude vaše putovanie bez problémov.“

„Povedzte mi, môj pane, prečo ste mi pomohli?“

„Na svete je veľa zla. Veľa ľudí zomrelo v bolestiach. My, čo sme prežili sa k sebe musíme správať so srdcom. Musíme byť dobrí aj

na neznámych, keď nám našich známych často predčasne zobrala smrť.“

„Ste šľachetný. Povedzte mi, čo vám môžem dať?“

„Nerozumiem.“

„Vy ste pomohli mne. Ako môžem pomôcť ja vám, keď je na svete toľko zla?“

„Neviem, či mi môžete dať niečo, čo by som chcel.“

„Vždy sa niečo nájde.“

„Neviem, či môžem od vás niečo prijať. Nepoznám vás a myslím, že ani vy nepoznáte mňa.“

„Dobre vás poznám. Ste Reingard Marasken. Viem, že ste nový pán celého kráľovstva Maraskenov i to, že váš malý syn je chorý a hrozí mu smrť.“

„Nechcem, aby zomrel.“

Starena, ktorá sa doteraz jemne usmievala a bola vďačná za pomoc, sa začína tváriť vážne. Podobne ako všetci starší ľudia, ktorí chcú povedať nejaké dôležité ponaučenie.

„To bude mojim darom. Váš syn nezomrie.“

„Kto ste, keď dokážete niečo také zariadiť?“ Pýta sa prekvapený Reingard.

„Mám mnoho tvárí a mnoho mien. To najznámejšie je vo vašich piesňach pre deti, modlitbách a povestiach.“

Muž premýšľa. Kto to je? Kto je tá starena? Je to obyčajná starena, alebo niekto iný? A kto je vo všetkých piesňach?

Niečo sa chce spýtať. Má otázky. More otázok, aj keď pomohol jednej staršej dáme prejsť cez obyčajnú rieku. Znovu je však sám. Starena zmizla a je mu jasné, že neodišla po svojich. V hre sú čary, ktorým nerozumie.

2. kapitola – Korunovácia

Reingard dobre vie, čo musí urobiť. Cesta cez rieku opačným smerom je pomalšia a namáhavejšia. Nevie si to vysvetliť, ale prúd vody ho viac ťahá a aj kamene na dne rieky sú viac klzké a nebezpečnejšie. Najvyšší pán je úplne mokrý a začína sa na ňom prejavovať únava.

Jeho prvá zastávka je chrám. Obrovská a krásna budova z ušľachtilého mramoru a zdobená medenými ornamentami. Maraskeni majú radi meď a na ich chráme to vidno. Chrám je zasvätený Eraniel, tak ako mnohé ďalšie. Toto je však jediný, v ktorom je jej postava vytvarovaná z čistej medi. Socha je pravidelne udržiavaná a len najpozornejšie oko si všimne, že je tu už dlhú dobu.

Kráča pomedzi ľud, ktorý víta nového pána. Veľa dobrej nálady však nemajú. Predsa len, každý z nich prišiel o niekoho blízkeho a teraz prišli aj o kráľa.

Marasken je najvýznamnejší rod v celej ľudskej ríši, a tak sa často hlava rodu spomína ako kráľ ľudí či kráľ Maraskenov. Tituly však nie sú to, po čo si Reingard ide. Okrem povinných formalít a požehnania si vyžaduje odpoveď. Aj preto ide za tým najpovolanejším. Veľkňaz najväčšieho chrámu má ešte jednu zaujímavú funkciu. Okrem náboženskej funkcie je tiež správcom najväčšej knižnice v Aringolde.

„Rád ťa vidím, priateľu.“

„Aj ja teba. Nie je to tak dávno, čo si tu naposledy prišiel hľadať rozumy zo starých kníh. A teraz si kráľ. Teraz ty rozhoduješ, o čom sa bude písať.“

„Prepáč, nemám náladu na žarty.“

„Každopádne ťa tu vítam a chrám je ti plne k dispozícii. Ako vidíš, prípravy na korunováciu sú v plnom prúde.“

„Keď som išiel sem, stala sa zvláštna vec. Vonku som stretol starenu. Pri rieke. Chcela, aby som ju dostal na druhú stranu a ja som to urobil. Potom sa stalo niečo neuveriteľné.“

„Zmokol si.“

„Ramus, chvíľu nežartuj. Toto je dôležité. Tá starena zmizla. Vyparila sa. Poďakovala, spomenula rôzne piesne a dala mi absurdné požehnanie.“

„Medená socha je dnes šťastná.“

„To je ďalšia absurdita.“

„A práve absurdity hýbu svetom, Reingard. Bez nich by som bol bez práce a nedostal by som sa k tomu najlepšiemu vínu na svete. Stavím sa, že kdekoľvek odtiaľto až po Lanisport nikto nemá prístup k lepšiemu vínu, ako ja.“

„Neviem, či mi rozumieš. Myslím, že ide o čary.“

„Chceš čary? Poviem ti jedno kúzlo. Kedysi dávno som pomohol starene cez rieku. Dostal som požehnanie, že sa budem tešiť z každého dňa. Neviem, či to úplne presne pasuje na situáciu. Ani

mne sa nechce vždy vstávať z postele, ale som šťastný? Som. Poriadne sa pozri na tú sochu. Dotkni sa jej.“

„To je súčasť obradu?“

„No… môže byť. Ty si teraz kráľ. Vlastne počkať, budeš ním až o chvíľu.“

Reingard a Ramus sú starí priatelia. Ramus je o niečo starší, ale o to viac má detskej naivity a štátnického nadhľadu, aj keď je veľkňaz. Veľký dospelý a veľké dieťa. Ideálna kombinácia v čase neistoty. Navyše je jeden z mála skutočných priateľov, ktorý je stále zdravý, silný a po pohári dobrého červeného vína aj nečakane geniálny.

Korunovácia začína. Vidno, že nový kráľ je zamyslený. Sám má pocit, že o vláde a o kráľovstve nevie všetko. Má poradcov a ženu. Napriek tomu ho ťažia všetky tragédie, ktoré sa stali, i tie, ktoré sa stať môžu, a je veľmi ťažké sa na ne pripraviť.

Množstvo zúčastnených musí čakať pred chrámom. Lavice sú beznádejne obsadené a cez veľké okná vchádza poludňajšie slnko. Všade sa lesknú drobné ozdoby, pričom niektoré z nich nepochádzajú z ríše ľudí. Dominantou je obrovský a úplne nový trón pre kráľa a kráľovnú. Má zvláštny tvar. V podstate ide o dvojkreslo, ktoré sa dá voľne otáčať. Kráľovná má výhľad na múr, zatiaľ čo kráľ vidí pred sebou ľud v bohato zdobených laviciach. Po chvíli sa kreslo otáča. Ide o symboliku, ktorá sa dostala do zvykov Maraskenov už dávno a nikto nevie presne kedy. Má ukazovať kráľa a kráľovnú v najlepšom svetle. Keď sa nepozerá kráľ, pozerá sa kráľovná a naopak. Spolu vidia všetko a vedia, kde je potrebné zakročiť.

V chráme sa nachádza aj druhá kráľovná, manželka zosnulého Hairona Maraskena. Okrem rozličných kňazov, generálov, sluhov a čestných hostí je tam ešte jeden dôležitý človek. Reingardov syn, ktorý má meno po svojom starom otcovi, Hairon. Manželka starého kráľa je tak babičkou mladého Hairona, ktorý sa zatiaľ sústreďuje na to, aby si užil oslavu. Ešte nechápe, čo sa práve teraz deje. Vo formálnom oblečení sa cíti nepohodlne a radšej by sa hral vonku. Tak rád by si našiel úplne normálnych kamarátov a naháňal sa s nimi.

Mladý Hairon nemá rád veľké siene, dlhé ceremónie a vlastne ani dlhé vysedávanie. Sleduje, ako sa otáča trón a usmieva sa na svoju mamu, ktorá na neho hľadí s nefalšovanou láskou. Ona vie, na čo myslí. Matky to vždy vedia a tie, ktoré majú na starosti rod či celé kráľovstvo, musia dobre poznať všetkých vo svojej rodine.

Reingardova korunovácia prebieha bez problémov. Sám nový kráľ sa snaží neurobiť žiadny problém a zariadiť, aby všetko išlo hladko. Vie, že ho čaká veľa práce. S čím začne? Čo všetko ukrývajú pergameny, ktoré má prichystané jeho priateľ Ramus?

Jedna vec ho desí zo všetkého najviac. Chudoba. Priveľa ľudí prišlo o všetko a pri hľadaní nového života vo veľkých mestách zaplnilo ulice. Vypukli choroby a muži, ženy i deti začali padať ako muchy. Priveľa obyvateľov a primálo obilia, lekárov, čistej vody a nádeje. Tí, čo nedokázali akýmkoľvek čestným spôsobom nasýtiť svoje rodiny, zahodili motyky a vytvorili si primitívne, ale účinné zbrane. Sekery, kopije alebo čokoľvek, čo mohli urobiť a udvihnúť.

V chráme je ticho. Dusivá atmosféra, ktorá sa vôbec nehodí na oslavu nového kráľa. Ramus má v pláne všetkých utíšiť, ale momentálne to nie je potrebné. Dvíha svoje ruky na znamenie

toho, že chce niečo povedať. Väčšina zúčastnených hostí mu venuje pozornosť.

„Zišli sme sa tu, aby sme vzdali holt novému kráľovi. Ty, Reingard Marasken, syn Hairona Maraskena, si hodný svojho mena? Si bojovník, ktorý ochráni slabých? Si mudrc, ktorý sa zachová múdro v ťažkých časoch? Si svätý muž, ktorý ochráni svoj ľud pred hriechom? Povedieš nás všetkých k spáse?“

„Áno.“

„Ach, keby aj tie povinné otázky mohli byť tak jednoduché. Kto si to má pamätať. Naozaj.“

Hostia a predovšetkým kráľ si prezerajú správcu knižnice, veľkňaza chrámu a majiteľa ďalších titulov, ktorí má často úsmev na tvári. Teraz však nevidno len úsmev.

„Niekedy stačí stručná odpoveď na dlhé otázky.“

„Problém nastáva, keď tie otázky začnú dávať zmysel. Tak ako vtedy, keď toto všetko niekto vymyslel. Postaráš sa o nás? Ja ti držím palce. Verím ti. Máš moju dôveru. Nie je pred tebou žiadna ľahká úloha. Nie je to prvýkrát, čo sa pýtam tie isté otázky. Bol som pri inej korunovácii a skutočne spokojný veľkňaz by mal byť len na jednej.“

„Nemusíme sa trápiť tým, čo bolo. Mám vládnuť a to aj budem robiť. Najlepšie, ako viem.“

Málokto si pamätá Ramusa v takomto rozpoložení. Nech je akýkoľvek, klamať nevie. Ukáže slabiny tam, kde sú. Nič neskrýva a rád podporí toho, kto si podporu zaslúži. Reingard pôsobí istejšie. Možno je to celé len hra týchto dvoch priateľov a divadlo

pre návštevníkov. Prípadne odkaz ostatným rodom, že Maraskeni sú silní a vedia sa dobre postarať o svoje územie.

Ramus ukladá malú, ľahkú korunu na hlavu nového kráľa. Koruna je menšia ako u iných rodov, lebo symbolizuje dve protikladné pohľady na vládu. Kráľ musí byť lepší ako ostatní, ale musí byť stále človekom, nie bohom.

„Sadne ti. Alebo skôr, sadne vám, môj pane. Pozdravte kráľa! Nech žije kráľ!“

V chráme sa začína oslava a početné ruky dvíhajú poháre s vínom. Všade sa ozýva jednoduchý pokrik. Nech žije kráľ.

„Do Eludie, chýba tu pohár pre kráľa. Doneste pohár pre kráľa!“

Dita prichádza ku kráľovi najrýchlejšie a ponúka mu svoj pohár. Víno v ňom nebolo, stihla ho vypiť. Napriek tomu prináša táto večne komplikovaná kráľovná pohár ako prvá a prefíkane sa pozerá kráľovi priamo do očí.

„Ďakujem za pohár. Ale ako vidím, je prázdny.“

„Je to pohár a to je dôležité. Zvyšok vyriešia poddaní.“

Dita dáva pokyn a najbližší služobník s veľkou sklenenou karafou prichádza bližšie a nalieva kráľovi neriedené červené víno. Stará sa o to, aby nový kráľ ďalej pil. Ramusovi to prichádza podozrivé, ale nechce proti nej intenzívne zasiahnuť. Teraz nie. Je čas na oslavu a pre ríšu je dobré, keď sú kráľ a kráľovná vedľa seba.

3. kapitola – Do Eludie!

Korunovácia sa končí. Víno je vypité, koláče sú z veľkej časti zjedené, vrátane tých, ktoré sa tak úplne nepodarili. Väčšina hostí už odišla a služobníctvo musí odpratať tých, čo to prehnali s pitím a nevedia sa pohnúť. Dita odišla a kráľovská garda, vybraná z tých najlepších bojovníkov, rieši konflikty medzi úplne opitými ľuďmi.

Ramus osobne fackuje kráľa. Bizarný pohľad. Spolu s pomocníkom nútia kráľa piť čistú vodu s pár kvapkami tekutiny z veľkňazových zásob.

„Do Eludie, ty si sa dobre doriadil. Tú ženskú musíme od teba odstaviť. Je nebezpečná.“

„Čo? Kto? Ja neviem.“

„Len pokojne. Napi sa vody. Tej je tu dosť. Sľubujem, že ti neublíži.“

„Ale ja nechcem vodu.“

„Teraz som pánom ja. Vodu chceš. Ty ju potrebuješ. Tak ma pekne poslúchaj. Tvoje kráľovstvo práve súťaží v pití vody. A ty nechceš, aby to vyhrali Laskeri. Tak si poriadne daj!“

Žartujúci starší muž, ktorý dokáže skombinovať rôzne nápady pre dobro ríše, má zvláštne nutkanie. Je toho tak veľa, čo chce povedať a prebrať s Reingardom. Informácie, o ktorých sa nehovorí inak ako medzi štyrmi očami.

„Pridám ešte pár kvapiek. Len si daj. Uvidíš, bude ti síce na vracanie, ale bude ti to páliť. To je dôležité.“

Na prekvapenie Reingarda je voda s kvapkami zvláštnej svetlofialovej tekutiny čoraz chutnejšia.

„Čo sa stalo? A kde to vlastne som?“

„Tam kde predtým. A nič špeciálne sa nestalo, len si pil viac, ako znesieš.“

„Na tieto chrámy si nikdy nezvyknem.“

„To je v poriadku. Ani mne sa v chráme nepáči.“

„Ty tu pracuješ.“

„Takže som aj teraz v práci. Ako jeden z mála. Ale platíš ma dobre, tak sa nesťažujem. Teraz ma dobre počúvaj. Toto je dôležité. Sleduješ? Tak sleduješ?“

Veľkňaz dáva kráľovi facku z jednej i druhej strany. Vyzerá to ako otcovské fackanie od niekoho, kto má s fackovaním opitých ľudí dostatok skúseností.

„Nefackaj ma stále.“

„Dobre. Počúvaj ma. Existujú pergameny, ktorý by si mal vidieť. Skôr, ako to povieme všetkým.“

„Čo sa tam píše?“

„Ja, Hairon Marasken, kráľ… a tak ďalej, však to poznáš… chcem od svojho nástupcu, aby sa postaral o panstvo Maraskenov, ochraňoval slabých… a zvyšok chýba.“

„Chýba?“

„Niekto to musel vytrhnúť. Nie je to odrezané, ale odtrhnuté.“

„Nemohlo to len odpadnúť?“

„Nie, nemohlo. Existuje niekto, kto sa ti bude miešať do vlády. Niekto, kto nechce, aby si vedel celú pravdu.“

„Ty vieš kto?“

„Neviem. Tuším, ale neviem. Ale viem jedno. Viem, čo tam bolo pôvodne. Videl som ten pergamen už predtým.“

„Tie pergameny by mali byť zapečatené.“

„Hádaj, kto je správcom pečatí? A má skúsenosti s čítaním medzi riadkami?“

Ramus si všíma niečo zvláštne. Všetci odišli. Sú sami. Vie, že stráže sú za dverami. Napriek tomu má pocit, že sa niečo stane. Zlé, nepríjemné tušenie.

„Stráže! Stráže!“

Štyria bojovníci okamžite prichádzajú k Ramusovi. Všetci tasia meče, ako keby museli zlikvidovať nájomného zabijaka.

„Čo sa deje?“ Pýta sa kapitán kráľovskej gardy.

„To neviem. Ale mám pocit, že túto noc sa niekto bude pokúšať zabiť nášho kráľa.“

„Kto by ho chcel zabiť?“

„Vašou úlohou je zariadiť, aby sa mu nič nestalo. A áno, aby sa nestalo niečo ani mne.“

„Toto je nejaká hra?“

„Floren, ty si u stráží už dlho. Ako by si zabil kráľa?“

„Nič také som nikdy neplánoval.“

„To je dobre. To je veľmi dobre. Ak to ale niekto myslí vážne, musí existovať spôsob, ktorý nám unikne.“

„Sme bojovníci. Ak sem niekto príde s mečom, tak cez nás neprejde. Nech zoberie akúkoľvek zbraň, my máme dôkladný tréning. Môžem povolať ďalších chlapov. Mečov, sekier, palcátov ani inej zbrane sa netreba báť a lukostrelci strážia v blízkom okolí.“

„Existujú rafinovanejšie zbrane.“

„Oheň? Alebo nejaká choroba?“

„Čo takto jed? A sakra…“

Ramus ovoniava tekutinu, ktorú kvapkal do vody pre kráľa. Fľaštička vonia tak, ako si to vždy pamätal. Kráľ pil rovnaké víno, ako všetci ostatní. Tekutinu na zahnanie opitosti a s tým súvisiacej bolesti hlavy však dostal len Reingard, nikto iný.

4. kapitola – Génius

Reingardovi tekutina pomáha. Nech už bol alkohol akýkoľvek, je mu lepšie a znovu môže normálne myslieť. O to viac je prekvapený, že sú členovia kráľovskej gardy v jeho bezprostrednej blízkosti a majú sa na pozore.

Prvá noc je iná, akú si predstavoval. Predovšetkým pre jeho spoločnosť. Jeho žena, nech je akákoľvek, nie je pri ňom. Dita Laskerová, dcéra jedného zo spojencov. Za to je pri ňom Ramus, ktorý študuje pergamen so závetom. Aj keď je len ťažko povedať, čo dokáže zistiť z odtrhnutého pergamenu.

„Prišiel si na niečo?“

„Môžeš ma volať génius.“

„A to prečo?“

„Ty si kráľ, ja ti pomáham. Zatiaľ čo niekto iný ti chce škodiť.“

„Ako to myslíš, Ramus?“ Pýta sa zvedavý Reingard.

„Pozri sa. Je tu niekoľko pergamenov. Každý je rovnakej veľkosti. Ten najdôležitejší je písaný najmenším písmom a dve tretiny sú odtrhnuté.“

„No dobre, ale čo to znamená? Ty si bol vždy na tie šifry.“

„Menšie písmo znamená viac textu. A tak tam nebudú zvyčajné zdvorilé frázy. Budú tam názvy rodov, tajné vojenské pokyny či mená ľudí, na ktorých si treba dávať veľmi dobrý pozor. Možno odhalil, že ti niekto vie a chce ublížiť a treba ho odpratať, ale sám to už nestihol. Alebo nemá dôkazy a vie, že ty ich nájdeš.“

„Nikdy mi o takých veciach nehovoril.“

„Možno mal na to dôvod. Nikdy nemôžeš veriť všetkým. Ani najbližším, ktorý môžu mať prospech z tvojho neúspechu.“

V sprievode strážcov a Ramusa sa kráľ presúva do svojich osobných komnát. Až teraz si uvedomuje, čo vláda skutočne znamená. Už nie je ten, koho si všimne málokto. Musí byť silný, obklopený svojimi priateľmi a nemôže sa nechať riadiť strachom. Nikdy nemal rád ľudí, hlavne vo veľkých množstvách. Teraz je kráľ a má svoje kráľovstvo. Najväčšie, ale rozhodne nie jediné.

„Dobrú noc, Ramus.“

„Spať nebudem, môj pane. Veľa úloh a ešte viac vecí, ktoré sa môžu pokaziť. Ale urob mi jednu radosť, nedôveruj nikomu, kto bude od teba chcieť ráznu a veľmi dôležitú akciu, ktorá sa nedá odkladať.“

„Ako môžeš mať toto všetko v hlave?“

„Niečo v hlave, niečo v zásuvkách a niekedy stačí byť v správnom čase na správnom mieste.“

Zatiaľ, čo sa dvaja muži rozprávajú o dôležitých veciach, Dita kuje svoje plány. Je kráľovná. Teraz je na nej, čo bude robiť. Podľa písaných i nepísaných pravidiel sa má starať o kráľa a o ľud svojej krajiny. Jej vysvetlenia sú však výrazne svojské. Je to jej kráľovstvo a tak sa budú všetci starať o ňu. Jej spánok je plný plánov, ako si udržať svoju moc, nech sa stane s kráľom čokoľvek.

Ďalšie ráno začína veľká rada. Päť múdrych mužov v miestnosti zdobenej medenými soškami. Jednotliví špecialisti na rôzne odvetvia vlády, ktoré spája to najdôležitejšie – spravodlivosť. Spravodlivé vládnutie, tolerancia a všetko, čo je dôležité v ríši Maraskenov. Kráľ má svoje miesto pri okne, aby videl tak na všetkých ostatných, ako i von, mimo palác. Kráľ musí poznať knižnice a katakomby, ale aj polia a kasárne.

Kráľ spolu s Ramusom prichádzajú ako poslední. Ostatní už čakajú a každý má so sebou niekoľko pergamenov. Úctivé postavenie a uklonenie trvá len chvíľu.

„Vítam vás, môj pane. Mám pre vás niekoľko nápadov na zlepšenie kráľovstva,“ začína Kirus.

„Kráľ si bude priať najskôr stručnú správu o stave panstva Maraskenov,“ odpovedá mu Ramus.

„Ty si hovorcom kráľa?“

„Zatiaľ mám štrnásť titulov. Tento pätnásty by sa mi mohol aj celkom páčiť.“

„Nech chce kráľ čokoľvek, chcem to počuť od neho.“

Ramus sa s úsmevom pozerá na kráľa a ten, posmelený i trochu zmätený, vstupuje do debaty. Zároveň gestom vyzýva veľkňaza a majiteľa ďalších titulov, aby sa posadil.

„Ramus má pravdu. Rád si vypočujem nápady na zlepšenie, ale najskôr potrebujem vedieť, ako na tom sme.“

„V prvom rade je potrebné zvýšiť našu produkciu. Sedliaci musia viac pracovať. Obdobie hojnosti pominie a sýpky nie sú plné. Potrebujeme drevo na výstavbu a nedávne požiare nám narobili nepríjemnosti. Ako kráľ musíš okamžite urobiť poriadok.“

„Sedliaci pracujú a tí, čo to flákajú, budú potrestaní. Čo som videl, náš ľud je pracovitý.“

Kirus je známy pre svoj priamy prístup. Aj preto je ministrom kráľovstva a všetkých vnútorných záležitostí už dlho. Poradca a znalec, ale len málokto ho môže nazvať priateľom.

„Môj pane, Kirus má čo povedať, ale to najdôležitejšie sa neodohráva na našom území. Máme vo svete falošných priateľov i otvorených nepriateľov. Sme najsilnejšie kráľovstvo, ale proti spojeným silám ostatných nemáme šancu. Laskeri sú nebezpeční. Naposledy boli našimi priateľmi už dávno. Kedy sme bojovali na tej istej strane? Keď sme bojovali proti elfom? Koľko generácií to bolo dozadu? A čo Ovendall? Sú to zradcovia. My sme im posielali potraviny a keď im to bolo málo, rabovali naše územie. Nové rody,

ktoré okupujú východ kontinentu, neuznávajú našu nadvládu. Si ochranca ríše ľudí a ak príde otvorený konflikt, čo spravíme? Kto bude bojovať na našej strane a chrániť náš ľud?“

„Máš veľa myšlienok. Kto si?“

„Naurus. Radím ti, nerob žiadne unáhlené kroky. Treba rozvahu. Tvoja úloha bude náročná a zložitá. Nesmieš dopustiť, aby si niekto myslel, že sme slabí. Vysoká politika a diplomacia je o zastrašovaní, o domnelej sile. Nemáme rytierov na všetky vojenské výpravy.“

„Ramus, čo si myslíš ty? Čo by sme mali robiť?“

„Usmievať sa. Strašidelných predpovedí máme koľko len chceš. Naplnil by som nimi tie najhrubšie knihy v knižnici. Najgeniálnejšie riešenie je byť pripravený na všetko a zároveň ostať človekom. Ostať sám sebou a byť odvážnym, nie sprostým. Nemusíš byť hrdinom, ale musíš byť spravodlivým kráľom, ktorý bude ochraňovať svoj ľud a nie ho zdierať.“

„Dobre sa to počúva. Múdri ľudia kde sa len pozriem. Všetci poznajú aktuálne problémy a ja, kráľ, mám rozhodovať o veciach, ktorým nerozumiem. Chcem mier, pokoj, blahobyt a všetko potrebné, ale neviem ako to dosiahnuť.“

„Ak si myslíš, že my áno, tak je to len dobre. Niekedy tomu veríme aj my.“

„Hlasujme. Hlasujme, čo by sme mali urobiť ako prvé. Neviem pravidlá tejto rady, ani iných vecí, ale ak môžeme urobiť svet lepším už v tomto okamihu, tak to urobme.“

Všetci traja sa na kráľa pozerajú s údivom. To, čo práve povedal, mu nik nenašepkal. Minimálne nie priamo.

„Musíme sa pripraviť. Sedliakov musíme motivovať, aby začali viac makať," tvrdí Kirus.

„Musíme veľa vecí, ale najdôležitejšie je neurobiť niečo hlúpe. Celý svet sa pozerá. Podľa mňa nie je dobré ukázať vlastnému kráľovstvu, že si krutým kráľom. Ale to nie je moja parketa. Ak však budeme silní a múdri, všimnú si to aj ostatní. Ak nie, tak si to všimnú ešte rýchlejšie." Naurus hovorí podľa kráľa rozumnejšie a menej prudko.

„Čo takto vypočuť si poslov z iných krajín? S tým by bolo dobre začať. Čakajú pred dverami."

„Urobíme, čo môžeme. Kirus a Naurus, súhlasíte?"

Obidvaja súhlasia. Všetci štyria najsilnejší muži sa zhodujú na prvom kroku. Ich súhlas nebude večný, ale aj krátka zhoda je vítaná. Ramus dáva pokyn strážam, že sa prvé stretnutie končí. Kirus odchádza, zatiaľ čo Naurus ešte na chvíľu ostáva.

„Aj ty ma ideš sprevádzať?"

„Varovať. Je tu niečo, čo by si mal vedieť."

„Ramus, necháš nás?"

„Ramus môže ostať. On vie to, čo musíš vedieť aj ty."

„O čo ide?"

„Viem byť stručný, ale počúvaj ma dobre. Nebudem to opakovať."

„O čo ide?“

„Kirus a Dita chcú tvoj trón.“

„Dita je kráľovná.“

„Áno, je. Ale kráľovná chce iného kráľa.“

Reingard nerozumie. Vyzerá to tak, že všetci ho chcú presvedčiť, že Dita je nebezpečná. Na jednej strane je to logické. Dita je zložitá, prchká a nie je jeho prvou ženou. Jeho pôvodná žena, s ktorou má syna, zomrela v strašných bolestiach. Druhá žena je krajšia, múdrejšia a oveľa viac sa vyzná v politike, ale postráda to najdôležitejšie. Ľudskosť.

Podľa očakávania idú stretnutia s poslami z iných krajín relatívne dobre. Bežné reči o vzájomnej pomoci a prosperite, o hospodárskych plánoch, pripravovaných obchodných trasách a o rozšírení choroby. Táto časť je vždy najsmutnejšia a všetci sa pri tom naučili neklamať, ale hovoriť čo najpresnejšie údaje. Pochopili, že len spoločne môžu bojovať proti takémuto zlu.

Stretnutie s poslom z rodu Laskerov je však v niečom iné. Reingard má pocit, že ho tento muž skúma, odhaduje črty jeho osobnosti a budúce akcie. Rozpráva jasne, krátkymi vetami a následne prechádza na zložité a málo používané výrazy. Kráľ to vyhodnocuje ako snahu zmiasť ho. Nerozumie tomu a nechce hrať túto hru.

„Ešte jedna vec je dôležitá. Vaše loďstvo je pripravené, takže drevo zo všetkých lesov patrí nám.“

„Aj vy máte lode. Navyše lode potrebujú údržbu a naše domy tiež.“

„S lesmi na hraniciach s inými rodmi si robte čo chcete. Na spoločnej hranici sú lesy, ktoré budeme obhospodarovať my.“

„Ramus, čo si o tom myslíš?“

Veľkňaz uvažuje a chce povedať niečo rázne a provokatívne, ale zdržiava sa. Neukazuje žiadnu emóciu a to na tak veselom človeku nie je dobré znamenie.

„Preberieme to a dáme vedieť našu definitívnu odpoveď rodu Laskerov.“ Hovorí Reingard.

„Úvahy o definitívnych odpovediach si nechajte. My si necháme lesy.“

„My si necháme vašu pšenicu, vaše rieky a jazerá a všetky bane na podzemné poklady.“

„To nemôžete myslieť vážne. Vy, Maraskeni, ste blázni.“

„Máme na vašu pšenicu rovnaký nárok ako vy na naše lesy.“

„Odovzdám túto informáciu mojim pánom a garantujem vám, že vaša drzosť bude známa po všetkých ľudských kráľovstvách.“

Ramus nevie, čo robiť. Jeho kráľ teraz urobil veľmi hlúpy krok. Vyprovokovať Laskerov znamená začiatok konfliktu. Laskeri sú drsní a radi hľadajú spojencov na to, aby dostali to, čo chcú. Čím dlhšie bude prebiehať konflikt, tým viac súčasných spojencov sa premení na otvorených nepriateľov.

Všetci odišli a Ramus a Reingard ostávajú sami. Ani jeden z nich nemá dobrú náladu a predovšetkým nový kráľ má silný pocit, že pokazí čokoľvek, na čo siahne. Konflikt či otvorené vyvražďovanie je to posledné, čo oslabená zem potrebuje.

„Jedno si zapamätaj. Nikdy nebudeš populárny u všetkých. Niektorých nepriateľov neporazíš. Môžeš však svojich nepriateľov oslabiť a zmeniť na priateľov.“

„Choroba, hádky, otcova smrť a blížiace sa boje. To všetko ma čaká a ty tu hovoríš o popularite? Čo odporúčaš? Dočítal si sa niečo v tých svojich knihách?“

„Niekedy je najlepší priamy prístup.“

„Aký?“

„Máš väčšiu armádu ako Laskeri. Máš viac spojencov ako oni. Skutočných spojencov. Ich hlavné mesto je neďaleko. Dobi ho.“

„Zaútočiť na Laskerov?“

„Nebudú to čakať a ty sa ukážeš ako odvážny a silný vodca.“

„Prepáč, ale to nespravím. To je hlúpe. To je tak strašne hlúpe. Nechcem vojnu.“

„Tú nechce nikto. Ale aj tak chce každý víťazstvo.“

„Dita Laskerová je moja žena. Nemôžem bojovať proti Laskerom.“

„A ty si práve prešiel skúškou,“ hovorí s úsmevom Ramus.

„Skúškou? Ty si to nemyslel vážne? Chcel si vedieť, ako zareagujem?“

„Vlastne som to vedel dopredu. To vieš, asi som naozaj génius. A chce to víno.“

Lesien

5. kapitola – Zabudnuté dejiny

Svet ovládajú dva veľmi mocné rody. Marasken na západe, Lasker na východe. Tu však žiadne zoznamy nekončia, ale začínajú. Stačí len dlho kráčať a z Aringoldu sa dostane na úplne iné panstvo.

Lesien je jeden z najmladších rodov a nie všetci ich vlastne uznávajú. Prečo by aj mali? Jeden z malých rodov na juhu, ktorý sa dostal cez bratovražedné boje k zničenému územiu. Marelova veža už nie je to slávne mesto čarodejníkov, aké kedysi bolo. Stále však dopadlo lepšie ako Marelov súd. Najväčší masaker známej histórie, kde krv tiekla potokom a kde za deň zomrelo viac ľudí, ako bežne zomiera v dlhých vojnách. Marelov súd je miesto, ktoré by mohlo byť aj tisíckrát prekliate a nezmenilo by sa. Totálna skaza. Deravé strechy, ktoré nemá kto opraviť. Zničené dielne, trhoviská, prístavy. Všetko. Je len ťažké nájsť živého človeka. Teraz je to raj pre potkanov a akúkoľvek háveď. Napriek tomu je to druhé najväčšie mesto celej Marelovej zeme.

Zasolená pôda nemá skoro žiadne výnosy a z veľkého dedičstva neostalo takmer nič. Je to sedem generácii, čo sa po Marelovej zemi preháňali elitní čarodejníci a zabijaci, členovia Čiernej rady a Čiernej ruky. Odvtedy tu vládne beznádej a nejeden človek neustále opakuje to, čo počuť asi v každom kráľovstve: Do Eludie aj s týmto životom!

Spojená armáda Laskerov a Mareskenov ochránila Aringold a ďalšie mestá na západe, zatiaľ čo juh kompletne padol.

Nespočítateľné hordy zurganov doslova roztrhali väčšinu obyvateľov. Väčšina tých, ktorí padli v Marelovom súde, tam v nejakej podobe stále leží na ulici. Zurgani nejedia kosti, všetko ostatné však áno. Marelov súd tak dostal nové meno, ktoré je spomienkou na tieto udalosti. Údolie kostí. Nie mesto, pretože v meste je živo. Hovorí sa, že kto prejde do stredu mesta a vráti sa, nebude žiť dlho. Choroby, všadeprítomné plesne a všetko, čo čarodejníci použili proti zurganom, sa stretáva na jedinom mieste.

Z Marelovej zeme ostalo len málo ľudí. Väčšina sa odsťahovala do okolia Aringoldu, prípadne ich niektorý iný rod násilím odtiahol a donútil pracovať. Tie skupiny, ktoré ostali, sa dostali do konfliktu. Každý mal iný názor, ako navrátiť prosperitu. Vzájomne vylučujúce možnosti nikam neviedli a k moci sa dostalo násilie.

Rod Lesien nie je najmúdrejší alebo najšikovnejší. Nie sú ani najviac odvážni. V jednom však vynikajú. Ich dominantným črtom je bezohľadnosť. Dobre vedia, že nemajú čo stratiť, ale čakať dlho na čiastočné zlepšenie sa im tiež nechce. Lesieni sú otrokári. Plány dáva dohromady ich kráľ, ktorý má úplnú autoritu a neustále zvyšujúcu sa moc. Laskeri a ostatní si ich nevšímajú, ale to sa môže rýchlo zmeniť.

„Pane, dorazili tri lode.“

„Výborne. Našich hostí okamžite zabite.“

„Ako rozkážete.“

Teoder Lesien je v svojej podstate najvýznamnejší vládca sveta. Nemá silnú armádu, ani veľký vplyv, ale má informácie a vie ich šikovne používať. Vie, koho osloviť, čo získať a proti komu to použiť.

Vyslal svojich vyslancov hlboko do Zeme zatratených a prisľúbil každému, kto nastúpi na jeho lode, dostatok úrodnej pôdy. Sám nevie o mágii nič, ale zohnal ľudí, ktorí vedia o tajomstvách nekromancie najviac. Buduje si novú armádu, akú svet nevidel. Zástupy mŕtvych, ktorí počúvajú na slovo. Splnia každý rozkaz, nepotrebujú jedlo a urobia čokoľvek bude potrebné i bez zbraní. Stačí získať ľudí a premeniť ich na poslušných bojovníkov. Tri lode nových nemŕtvych služobníkov predstavujú značnú silu.

Ide o test. Malú skúšku. Kráľ z rodu Lesienov má svoj veľký cieľ a toto je nevyhnutný krok, ktorý ho dostane k vytúženej nadvláde nad všetkými o niečo bližšie. Skutočný cieľ je oživenie všetkých z celého Marelovho súdu. K tomu všetci, čo padli v nedávnych vojnách a niekoľko lží, ktoré mu majú zabezpečiť, že všetko pôjde hladko.

Pred kráľom je niekoľko veľkých výziev, ale stále je viazaný aj bežnými potrebami kráľovstva. Musí zariadiť, aby jeho ľud nehladoval a aby všetci jeho hostia, ktorí ovládajú zakázané druhy mágie, neprešli k niekomu inému. Ako to však spraviť v zničenej krajine s minimom pracujúceho obyvateľstva?

Pomohla mu v tom veľmi jednoduchá náhoda. Stačilo byť na správnom mieste v správnom čase. Jeho malá kráľovská garda sa zapája do konfliktov a zachránila tak dôležitých Maraskenov, ako i Laskerov či napríklad vládcov z mesta Jas. Z malých darov, ktoré nikoho nič nestáli, sa stali obrovské prúdy cenností. Sám Teoder sa zastal v rôznych konfliktoch tej strany, ktorá dokázala lepšie zaplatiť. Jeho osobná ochranná jednotka sa tak zmenila na elitných zabijakov, tak ako za dávnych dôb.

Lesieni sa zbavili posledného kráľa Maraskenov a ten, ktorý je na tróne len krátko, doteraz o ničom nevie.

6. kapitola – Lesien a denná dýka

Lesieni sú v svete málo známi, čo však nie je ich nevýhoda. Ide práve o ich veľký cieľ. Skryť sa, byť nenápadní. Nechať ostatných, nech sa upodozrievajú navzájom. Tých niekoľko jednotlivcov, ktorí prichádzajú do Marelovej veže, sa vracajú so správami, že od miestnych rodov nehrozí žiadne nebezpečenstvo. Dokonca mnohí ani nikdy nepočuli, že nejaký rod Lesienov existuje.

Existuje na to jednoduché vysvetlenie. Kombinácia silno halucinogénnych bylín, neznámych magických rituálov a pohostinnosti dokáže domotať hlavu asi každému. Pre tých, ktorí sa nemusia vracať, existujú ešte dve možnosti. Otroctvo alebo smrť.

Jeden z nemnohých, ale zato efektívnych vynálezov, sú špeciálne zbrane. Často sa im hovorí aj denná dýka. Nemajú ju všetci, len tí najelitnejší zabijaci a kráľ. Jej úloha je jasná, ale prevedenie je veľmi netypické. Počas dňa je dýka úplne priehľadná. Smrteľná a neviditeľná. Stačí ju preniesť na to správne miesto a v noci použiť, alebo ešte lepšie, použiť ju cez deň. Treba len nájsť vhodný cieľ.

Panstvo Miawenov by bolo ideálne, až na jednu maličkosť. U nich nie sú žiadne spory o moc a ich vládca urobí presne to, čo si Lesieni zmyslia. Aj tak však musia byť pripravení, pretože ich čas ešte neprišiel.

Lesieni nie sú hlúpi. Dobre vedia, že boj proti všetkým nevyhrajú. Ak nebudú opatrní, prídu o všetko.

„Seren, aké sú najnovšie správy na severe?“ Kráľ sa pýta svojho najbližšieho spolupracovníka, ktorého si vybral už dávno. Hlavný radca rozmýšľa presne ako on a tiež dobre vie, čoho sa najviac boja jeho protivníci.

„Podľa očakávania. Rod Maraskenov slabne, zatiaľ čo Laskeri silnejú. Očakávajú veľmi dobrú úrodu a zvýšili produkciu zbraní. Už dnes sú podľa mňa Laskeri silnejší, keby prišlo k priamym bojom.“

„Prečo vyrábajú zbrane, keď nie sú vo vojne?“

„Môj osobný odhad je, že chcú vyzbrojiť každého, kto by sa po ich boku postavil proti Maraskenom. Predpokladám, že to budú hrať na strach. Maraskeni ustúpia a Laskeri získajú nové územia bez boja. Možno dokonca zjednotia väčšinu rodov pod jednu zástavu.“

„Proti tomu môžeme niečo urobiť.“

„Neviem, či by sme mali,“ odpovedá mu radca.

Teoder uvažuje. Zasiahnuť, alebo nezasiahnuť? Má celý rod ostať skrytý a nechať konkurenta ešte viac vyrásť, alebo sa vystaviť riziku a pokúsiť sa o niečo zlepšiť svoju pozíciu?

„Myslím, že je čas na jednu malú politickú hru. Vládnuť budú Miaweni. Tí sú neškodní.“

„Myslíš, že sa Laskeri a Maraskeni budú klaňať niekomu slabšiemu?“

„Tí, ktorých nepozabíjame, to urobia.“

„Neviem, či sme na to pripravení.“

„Nie sme. Oni tiež nie. Ale budeme jednať cez niekoho druhého. O niekom viem. Ty tiež.“

„Ona je podľa mňa neschopná, môj pane. Mali by sme to ešte zvážiť.“

„Prečo považuješ jej neschopnosť za nevýhodu?“

Kráľ Lesien okamžite pripravuje všetko potrebné. Vie, že sa budú diať zvláštne veci, v ktorých budú mať najväčšie slovo informácie.

7. kapitola – Ranný čaj

„Vieš, čo je tvoja úloha, synu,“ hovorí Teoder Lesien svojmu najstaršiemu synovi.

„Nemám strach,“ zašeptá syn svojmu otcovi.

„Tichý a odvážny. Tak to má byť. Ako vidíš, môj čaj je pripravený.“

Syn dáva znamenie svojmu otcovi a ten zdvíha svoj pohár. Akcia sa začína.

Ethan Lesien je napriek nízkemu veku skúsený bojovník. Boj je jeho život a akákoľvek možnosť zapojiť sa do bitky je pre neho vítaná. Pozná svoju úlohu. Jednoduchú, barbarskú a naviazanú na nové spôsoby života, nie na vládnutie podľa tradícií.

Mladík vstupuje do arény. Spolu s ním desiati sedliaci s vidlami. Nahí, hladní, bez akéhokoľvek vojenského výcviku. Nejde o to, kto vyhrá. Víťaz je dopredu jasný a ak by to dopadlo inak, išlo by o tragédiu. Ethan musí pobiť všetkých sedliakov skôr, ako jeho otec vypije čaj.

Žiadne hudobné nástroje, speváci a zabávači. Len malá aréna, jedenásť ľudí a zatvorená brána. Nikto nemôže uniknúť.

Kráľ ochutnáva čaj a jeho syn uteká k najbližšiemu človeku, ktorý ani poriadne nevie, čo má robiť. Rýchlo padá po úplne presnom bodnutí. Sedliaci sa nestavajú do žiadnej formácie, ani neútočia so svojimi vidlami. Utekajú do najvzdialenejších kútov arény.

Ak predsa len vidno nejakú snahu, zúrivý Ethan zničí každého. Pud sebazáchovy je u každého človeka na podobnej úrovni, ako strach. Nemajú sa kedy rozhodovať. Ethan je ako démon z dávnych čias, ktorý miluje krv a ktorého bojové umenie sa dá len veľmi ťažko napodobniť.

„Sklamal si ma, synu! Si pomalý!“

Ethan nie je nadšený. Desiati sedliaci na jedného. Zomrelo ich len osem.

„Príliš rýchlo piješ.“

„Nie synu, to ty pomaly bojuješ.“

„Čo s tými dvomi?“

„To je na tebe. Si bojovník, alebo nie? Ty rozhodni, mladý muž.“

Ethan berie do rúk vidly a hádže ich do jedného zo sedliakov. S ďalšími vidlami to isté opakuje.

„Prečo si ich zabil?“

„Nemám rád nedokončené úlohy. Ty chceš mŕtvych pre svoje čary.“

„Poď sem. Mám pre teba úlohu. Oveľa ťažšiu, aj keď si ani túto nezvládol.“

„Nasypem ti do neho niečo na uspanie.“

„Mňa nič neuspí, synu.“

Ethan pristupuje bližšie k svojmu otcovi a vyťahuje svoju dennú dýku. Dva údery. Obidva mimo srdce.

„Prečo?“

„Tvrdíš, že som pomalý. Umrieš pomalou smrťou.“

Kráľ padá na zem a jeho syn si sám ukladá korunu na hlavu. Žiadne veľké ceremónie. Teraz je kráľom on.

Každý vedel o jeho sporoch s otcom, ale nebolo to nič vážne. Mladícka nerozvážnosť. Len málokto vie, kým je Ethan v skutočnosti. Je právoplatným synom, jeho meno je pravé a všetko ostatné je v poriadku, ale jeho myseľ je veľmi vzdialená mysli ostatných.

Ethan je bojovník. Krutý, nemilosrdný, mysliaci na zvýšenie svojej sily za každú cenu. Žiadny rečník a mysliteľ. Nebol taký vždy. Aj keď vždy túžil po sláve, neskutočný vzťah k násiliu sa prebudil po jednej bitke. Žiadne armády proti armádam, len niekoľko jednotlivcov proti jednému.

Niektorí ľudia potrebujú dostať poriadne cez hubu, znovu a znovu, len aby sa v živote našli. Niekoľkých z tých, čo ho zmlátili, už nikto nikdy nenašiel. Výsledok tvrdej výchovy v svete, kde je tolerancia či ľudskosť len slovo.

8. kapitola – Masaker

Ethan sa nerozhoduje, čo bude robiť. Okamžite koná. Prvé, čo chce urobiť, je zavraždiť všetkých, ktorí budú proti jeho vláde namietať. Všetkých starých radcov, pomocníkov a pätolizačov.

Nejde mu o titul, ani o armádu tých, čo budú pre neho zabíjať. Všetko chce urobiť sám. Ostatní ho budú poslúchať, alebo dopadnú rovnako ako Teoder.

Napriek tomu, že sú obyvatelia Marelovej zeme prekvapení z náhlej zmeny panovníka, neprotestujú. Vedia, čo sa môže stať a pravdepodobne aj stane. Väčšina prisahá vernosť Ethanovi. Ostatní sa márne schovávajú. Jeden za druhým sa dostávajú na kolená. Tí viac odvážni a menej inteligentní končia na zemi bez možnosti postaviť sa. Krutosť Ethanových ľudí je zaručená tým najjednoduchším spôsobom. Len tí najkrutejší a najsurovejší majú prístup k vysokým pozíciám.

„Začína nový poriadok. Sme slabí. Budeme silní."

To je jeho názor i príhovor pred tými, ktorí si ho prišli vypočuť. Nič viac. Čo presne znamenajú tie slová, to si musia všetci domyslieť. Marelova veža je zúbožená a nikto v nej ani nečaká, že sa všetko zmení k lepšiemu behom chvíle.

„Pán Ethan, pán Ethan. Čo budeme robiť?" Pýta sa hlavný radca, ktorého nechal žiť.

„To, čo radil môj otec."

„On vždy chcel najnovšie správy. Laskeri pripravujú zbrane. Veľa zbraní."

„To ma nezaujíma."

„Nerozumiem, pane. Vás nezaujímajú zbrane?“

„Načo bude niekomu oveľa viac zbraní ako rúk?“

„To ako myslíš? Čo chceš urobiť?“

Ethan zúrivo trieska dverami. Ide preč. Nechce dlhé rozhodovanie. Nechce veľa informácií. V tom sa líši od otca.

Lesieni sa podľa neho priveľmi zameriavajú na sever. Oveľa zaujímavejší je juh. Bohaté mestá plné ľudí. Oázy plné života v púšti. Kontinent Karien je pre Ethana púšť a Zem zatratených je to správne miesto. Nielen pre obchod s otrokmi, ale aj ako zdroj slobodných ľudí, ktorí mu budú slúžiť. Alebo zomrú. Stačí si len vytipovať menšie mesto a premeniť ho na kolóniu. S nožom na krku sa ľahko dohadujú priateľstvá. Tento plán vymýšľa Ethan už cestou do prístavu. Horúca hlava nechce zastaviť, stále musí niečo riešiť. Zároveň si vyberá, kto bude viesť rod Lesien v jeho neprítomnosti, len chvíľu po smrti Teodera.

Problém vzniká v prístave. Skupina pod vedením čarodejníkov sa dozvedela o vražde Teodera Lesiena jeho synom. Proti Ethanovi a jeho malej armáde stojí šík magicky nadaných ľudí s paličkami a niekoľkými bojovníkmi, ktorí sa stavajú pred nich. Čísla nie sú vyrovnané, ale novému kráľovi na takých veciach nezáleží.

„Nemôžeš prejsť. Zabil si vlastného otca! Takému slúžiť nebudem!“

„Je nás viac.“

„Viac čoho? Kto z vás vie čarovať? A chceš bojovať proti vlastným? Chceš každého zradiť, Ethan?“

„Som tvoj kráľ.“

„Tvoj otec bol môj kráľ. Ty nie si. Aj keď máš nárok na korunu, nemáš autoritu a ja nemám povinnosť poslúchať to, čo si vymyslíš.“

„Potom ťa nepotrebujem.“

Žiadne ďalšie slová. Málo osídlená oblasť je kvôli dýkam ešte viac vyľudnená. Ethan v prístave spôsobuje masaker. Sám je nezranený, ale jeho improvizovaná armáda sa viditeľne zmenšila. Telá čarodejníkov a kráľovskej gardy sa nikomu zo žijúcich nechce odpratávať.

„Bolo ti to treba?“ Kráľ sa pýta bezvládneho tela. Kvôli útoku prišiel tiež o tých, ktorí majú najviac skúseností s navigáciou po mori. To ho však nemôže odradiť. Verí, že ľud jeho otca bude plniť nové rozkazy rýchlo a bez reptania. Čarodejníci, ktorí čakali na kráľa a chceli ho zastaviť, sú len prvou skupinou, ktorá mu skrížila cestu.

Miawen

9. kapitola – Prvá časť plánu

Rod Miawenov je skutočným unikátom. Často sa mu hovorí ako o najmenšom z malých rodov. Celé ich fungovanie je závislé na Maraskenoch a v malom množstve aj na iných rodoch. Malé hlavné mesto, okolo neho bezvýznamné mestečká a k tomu pár úplne obyčajných ľudí, ktorí majú so strachom množstvo skúseností.

Pokiaľ ide o situáciu, tá sa už dlho nezmenila. Krajina zničená zurganmi sa počas siedmych generácií obnovila len čiastočne. Tí, čo tu stále žijú, majú čoraz viac odlišné ciele. Niektorí sa snažia jednoducho prežiť, zatiaľ čo iní si poriadne poplietli históriu s rôznymi nezmyslami.

Vodcovia sa u Miawenov volia. Pár šľachticov si vyberie kráľa spomedzi seba vždy, keď sa tomu predtým niečo stane. Výsledkom tak nie sú žiadne dynastie, len celý rad ľudí, ktorí majú skúsenosti a snažia sa udržať rod na nejakej rozumnej úrovni. Posledný človek, ktorý sa skutočne volal Miawen, je dávno mŕtvy. Z rodinného mena sa tak stal titul. Aktuálny Miawen je tak niekto, kto sa takto nikdy nevolal a nie je ani jeho vzdialená rodina.

Maren Miawen je populárny, ak sa to dá tak povedať. Plní to, čo od neho chcú občania i vodcovia neďalekých kráľovstiev. To je asi všetko, čo sa dá o ňom povedať. Nerobí nič, čo by sa neočakávalo. Jeho panovanie je tak síce nudné, ale trocha stability celému regiónu pomáha.

Maren je zároveň najznámejší Miawen. To sa však zanedlho zmení, ak vyjde plán, ktorý sa pripravuje už dlhú dobu. Celý plán sa dokončuje a má sa začať už čoskoro. Rod pripravuje všetko, čo je potrebné pre začiatok nového, veľmi netypického ťaženia.

Zatiaľ, čo Ramus dobre slúži svojmu pánovi, mladému Maraskenovi, jeho bratranec je úplne iný. Žiadny veľkňaz a rozhodne nie niekto, kto má prebytok empatie. Má však niečo, čo nemá nikto iný na svete. Chuť ovládnuť svet bez jediného výstrelu, seknutia a zabitia. Samozrejme, účel svätí prostriedky a každá cesta k splneniu cieľa sa dá urýchliť humánnym či nehumánnym spôsobom.

10. kapitola – Prorok

Zean sa narodil u Maraskenov. Jedináčik, syn úplne obyčajných rodičov, ktorí ho mali oveľa neskôr, ako je zvykom. Aj preto bol medzi ním a jeho rodičmi obrovský vekový rozdiel. Keď mu obidvaja zomreli, bol ešte malý chlapec. Jediný, kto mu ostal, je bratranec, ktorý sa dostal na výslnie.

Napriek tomu sa rozhodol, že nebude pracovať v chráme či v knižnici. Mal rád vedomosti trochu iným spôsobom. Veda ho zaujímala len ak išlo o ovládanie ľudí a nové spôsoby, ako niekoho otráviť. Zean sa neustále radikalizoval, až sa dostal na nemilosť Maraskenov a musel utiecť. Utiekol tým najjednoduchším spôsobom. Zaplatil človeku, ktorý ho dostal na sever. Následne ho zmlátil a dal si záležať, aby poznal jeho meno. Urobil niekoľko ďalších špinavostí a zanedlho o tom vedel každý. Ako bonus všade rozhlasoval, že ho na to naviedol Ramus. Tieto lži mu nevyšli a čoskoro ho každý považoval len za hlupáka a táraja. Ktokoľvek, s výnimkou Lesienov. Aj tam sa po čase nepohodol a presunul sa k

Miawenom. Pravdepodobne si myslel, že byť bližšie k Maraskenom znamená byť viac v bezpečí.

Teraz je Zean utečenec a zároveň človek, ktorý sa Miawenom výborne hodí. Niekto, kto vie, ako fanatická náboženská viera funguje. Ako ju rozšíriť a ako zariadiť, aby každý robil presne to, čo je potrebné.

„Zvládneš to?“ Pýta sa Maren.

„Zvládnem. Ale pár vecí potrebujem. Napríklad palác.“ Odpovedá mu Zean.

„Prečo palác? A kto si myslíš, že ti ho postaví?“

„Postačí mi palác Miawenov. Je to zrúcanina, ale aj tak mi bude stačiť.“

„Nedám ti moje sídlo.“

„Viem, že nie. Ale viem aj to, že si ho môžem jednoducho vziať.“

Zean vyťahuje nôž a rýchlo sa zbavuje Marena. Jeho verní, o ktorých doteraz nikto nikdy nepočul, sa vrhajú na stráže. Po chvíli sa celá budova stáva skutočným palácom Zeana a jeho ľudí.

Nový prorok prekvapuje. Je dva kroky pred tými, ktorí chceli použiť jeho schopnosti proti niekomu inému. Znamená to tiež nový štart pre človeka, od ktorého sa dá očakávať všetko.

„Dosť!“

Zean dáva pokyn svojim priaznivcom, aby okamžite prestali so zabíjaním nevinných ľudí.

„No tak, len pomaly. Netreba toľko násilia. Je tu čas na mier. Na lásku, priateľstvo a toleranciu. Toto všetko čaká každého, kto sa k nám pridá. Pamätajte na to a tí, čo na to zabudnú, budú ukameňovaní.“

Viera, ktorú začína šíriť nový prorok, je plná protikladov. Hovorí o živote, ale preferuje smrť. Váži si ženy, ale tvrdí, že vládnuť im má muž. Hlavná myšlienka je mimoriadne jednoduchá. Eludia, ktorú označujú mnohí za najdémonickejšiu bytosť, sa vráti. Jedine všetci ľudia spoločne dokážu vytvoriť dostatočnú silu na to, aby ju definitívne odohnali. To tiež znamená, že každý človek je potrebný vo finálnom boji a tí, ktorí sú verní, by sa mali množiť viac ako neveriaci.

Prvé skupiny fanatikov sa pridávajú nie pre to, že by vedeli niečo o Eludii. Zo začiatku išlo hlavne o jednoduchých, ľahko manipulatívnych ľudí, ktorých si Zean získal niekoľkými jednoduchými klamstvami. Povedal im, že sú výnimoční, a oni mu to uverili. Povedal im, že práve oni musia bojovať za jedinú pravdu, večné svetlo a ďalšie veci a oni rabovali domy tých, ktorí nenávideli ich nového vodcu.

„Teraz ma prosím dobre počúvajte. Eludia získala rod Ovendallov. Celý veľký rod je teraz pod jej kontrolou. Musíme ich vrátiť k harmónii. Musíme sa postarať o to, aby im Eludia neubližovala, aj keby to bolo to posledné, čo urobíme.“

Zean nemá protivníkov v diskusiách. Nikto proti nemu neprotestuje a nedáva nepríjemné otázky. Všetky odpovede sú znakom súhlasu a úplného podriadenia. Kde sa objaví, tam ho počúvajú na slovo, nech hovorí čokoľvek. A hlavne, nech robí čokoľvek.

Každopádne je veľmi zvláštne, čo sa deje a hlavne ako rýchlo sa všetko odohráva. Len nedávno začala snaha Miawenov o získanie väčšieho miesta na svete a už je celý rod v rukách človeka, ktorý je nestabilný a robí si čo chce. Jeho postup je rýchly a počet jeho priaznivcov sa neustále zvyšuje.

Napriek tomu celkový počet obyvateľov v panstve Miawenov klesá čoraz rýchlejšie. Tí, ktorí sa stavajú na odpor, väčšinou nestihnú utiecť preč. Jedine on, veľký prorok, vie tajomstvo. Dokonca niekoľko tajomstiev.

Zean samozrejme nie je hlupák a dobre vie, kto vládne svetu. Samozrejme sa zameriava na panstvo, v ktorom pôsobí. Panstvo Miawenov je pod vládou rodu rovnakého mena, ale tiež pod čiastočnou vládou iných rodov. Predovšetkým Maraskenov a Lesienov.

Kým Maraskeni sú veľkým cieľom, Lesieni sú slabým rodom. Vedia však byť dobrým prvým kúskom v skladačke. Prvý rod, ktorý sa pridá na stranu svetla proti temnote. Stačí získavať spojencov a zbavovať sa nepriateľov postupne, jedného za druhým.

Ovendall je dobrý cieľ. Sú ďaleko, ale tiež ide o jeden z menších rodov, veľmi ovplyvnený silným rodom. V tomto prípade Laskerov. Ak sa podarí všetkých presvedčiť, že malý rod je nepriateľ, tak to dokáže urobiť divy. Boj desiatich proti jednému je jednoduchý, korisť je istá a v mene viery sa každý hlupák bude biť do krvi.

Zean má však protivníka. Svojho bratranca a každého, kto s ním spolupracuje.

11. kapitola – Spolupráca

Dvaja ľudia sa rýchlo dostávajú k plnej moci v juhozápadnej časti Karienu. Miaweni sa dostávajú pod kontrolu proroka Zeana, ktorý sľubuje a núti veriť. Lesieni sú zas pod narastajúcim vplyvom Ethana Lesiena. Dvaja šialenci a obaja sú nestáli, prchkí a veľmi vzdialení od všetkých ideálov.

Pochopiteľne, ich súboj by bol krvavý a ešte viac by vyľudnil dve chudobné a veľmi zničené panstvá, kde je problém získať trochu obilia. Ich spojenectvo však dokáže urobiť úplné zázraky, spojiť dve odlišné malé ríše do vojenskej aliancie, s ktorou by sa dalo počítať.

Ethan nemá špeciálne diplomatické nadanie a informácia, že sa akýsi Zean stáva duchovným lídrom vedľajšieho panstva, ho veľmi nezaujala. Predsa len, verí skôr v seba a v silu zbraní, než v silu presvedčenia. Je to o to zvláštnejšie, že je bojovník z rodu, kde je tak veľa černokňažníkov.

Pre Zeana je však ríša Lesienov veľmi vhodným terčom pre propagandu. Dostať svoju vieru do tejto oblasti je však veľmi náročné. Lesieni nemajú veľkú populáciu, cestnú sieť, obrovské prístavy ani nič, čo by urýchlilo šírenie noviniek. Neznamená to, že sa tu nebude šíriť nová viera. Tá si nájde cestu, ale môže naraziť na obrovský problém. Na pravdu. Zean riskuje, že u Lesienov, potomkov dávnych a mocných čarodejníkov, budú vedieť pravdu o Eludii.

Stretnutie na hraniciach je veľmi jednoduché na dosiahnutie, ale komplikuje to nedisciplinovaná povaha Ethana a jeho najbližších. Pozvanie je poslané, ale pri úprimnej snahe len z jednej strany je spolupráca veľmi málo pravdepodobná.

Ktokoľvek z Lesienov je len poddaný nového vládcu, ktorý si čokoľvek rozmyslí v okamihu.

„Aké sú teraz plány?“ Pýta sa Lagos, jeden zo Zeanovych najvernejších.

„Upravíme vieru. Zahlásime, že Ethan je vyvoleným bojovníkom. To on potrebuje silu od všetkých veriacich, aby mohol poraziť Eludiu.“

„Ethan? Prečo práve on?“

„Je to bojovník. On nemusí veľa hovoriť ani myslieť. On musí bojovať. Za niečo, čo len chce. To je na ňom. Ak ale zahlásime, že on je ten výnimočný, vyvolený a všetko k tomu, spravíme z neho nášho spojenca. My budeme vyberať, čo si o ňom budú myslieť. Ešte k tomu urobíme divadlo. Pošleme na neho ženu, ktorá sa ho pokúsi zabiť. On ju premôže. Bude mať so sebou odkaz, ktorý ešte premyslíme. Zahráme to tak, že bude akýsi tieň Eludie. Jedna časť Eludie. On bude jednu otrokyňu za druhou zabíjať a Maraskeni, Laskeri a všetci ostatní až po Lanisport tomu budú veriť.“

„Čo ak odhalí, že to riadime my?“

„Tak sa s ním stretneme a rozhodneme sa, čo bude ďalej.“

Zean okamžite spúšťa tento plán. Vyberá dievča, ktoré donútia, aby sa naučila biť. Dúfa, že bude so základným tréningom čo najskôr hotová. Fyzická sila nie je jediné, čo jej chce dať. Musí ju pripraviť predovšetkým psychicky. To je jeho špecialita.

Jeho práca tu však nekončí. Vie, ako funguje viera. Musí byť pevná, neomylná, dobre premyslená – ale zároveň musí byť čo najviac zaujímavá pre tých, ktorí dokážu šíriť vieru ďalej.

Nepotrebuje tisíce kňazov, ak sa každý presvedčení môže stať kňazom. Musí pracovať na neustálom vylepšovaní. Musí mať pripravené odpovede na otázky, ktoré prídu v budúcnosti.

Je čas ukázať svojho najlepšieho spojenca. Človeka, ktorý nemá meno, minimálne žiadne z tých mien nie je pravé. Zean ho oslovoval ako svojho priateľa, ale ani jeho najbližší o ňom nevedeli viac. Jedna jediná vec je istá. To, že tento neznámy ovláda prastarú mágiu, ktorá sa dnes už nedá vystopovať ani napodobniť. Dokonca nikto ani nevie, akú odmenu mu Zean sľúbil za jeho služby.

Nech si o kúzlach myslí kto chce, čo chce, dostať Ramusove deti do zajatia v rekordne krátkom čase je majstrovské dielo. Zvlášť, keď cesta do Aringoldu trvá dlho aj na tom najrýchlejšom koni. Vysvetlenie je jednoduché, ale skutočné spracovanie plánu je mimoriadne náročné. Zean a jeho priateľ sú jediní, ktorí vedia, prečo Ramusovi dvaja synovia opustili všetko, nasadli na kone a vydali sa bez jedla a vody k svojim nepriateľom. Stretnutie synov hlavného nepriateľa a bojovníkov novej viery na hraniciach sa udeje skôr, ako akékoľvek stretnutie s Ethanom Lesienom.

Zean vie, čo s nimi urobí, až sem dorazia. Samozrejme začal s týmto plánom už skôr. O to zaujímavejšie bude vyvrcholenie jeho snahy.

12. kapitola – Previazanie rodov

Zean má ďalší tromf. Rýchlo získava vplyv aj nad ďalšími členmi Miawenov. Nepotrebuje na to vieru, stačí ukázať moc. Schopnosť ovládať ostatných, ktorá dokáže rýchlo narastať po prekonaní potrebnej hranice. Každý chce byť na víťaznej strane. Je

mu jedno, že tí, ktorí mu začínajú prejavovať svoju náklonnosť, nie sú veriaci. Nemusia všetci veriť. Stačí, aby všetci poslúchali.

Omnoho zaujímavejšie to začína vyzerať u Maraskenov. V najjužnejších častiach dochádza k diskusiám, či sa treba pridať k novej viere, alebo nie. Tam, kde bolo ticho, je teraz šanca. Šanca, ktorá sa dá jednoducho zosilniť. Stačí presvedčiť tých, ktorí tam prídu robiť poriadok.

Začína ho prekvapovať, ako rýchlo sa jeho učenie šíri. Dostáva chýry o tom, čo sa deje vo vzdialených krajinách. A on vie, čo dokáže urobiť. Prichádza so zaujímavou myšlienkou. Stačí vybrať mesto a prehlásiť ho za posvätné. Kto by už nechcel byť v centre viery, ktorá bojuje proti Eludii? Prečo by tí najlepší remeselníci, roľníci či vojaci mali byť v rukách ostatných, keď môžu slúžiť viere a považovať tento život za šťastný?

V panstve Maraskenov sa udiali dve zaujímavé udalosti, ktoré nečakal. Lauda Maraskenová, posledná žijúca dcéra Reingarda Maraskena, zomiera na mor. Jej trápenie je na konci a nikto jej nedokáže pomôcť. Alebo áno? Dita Laskerová, nech je akákoľvek, sa nakazila. Mor dokáže dokončiť jeho dielo a práve vyliečením moru môže vzniknúť ešte väčší rešpekt.

Existuje veľmi dobrý dôvod, prečo je mor najviac rozšírený u Maraskenov a Laskerov. Vlastne niekoľko dôvodov. Veľké mestá, veľa obchodných ciest, v niektorých oblastiach veľmi slabá hygiena a tiež fakt, že celá nákaza pochádza z juhu. Z oblastí, ktoré oveľa lepšie poznajú Miaweni, Lesieni a ostatní, ktorí obchodujú s mestami zo Zeme Zatratených a z Azoye.

Temní elfovia z Azoye poznajú tajomstvá moru a vedia ho liečiť, i keď nie so stopercentnou úspešnosťou. Väčšina tých, ku ktorým

príde pomoc včas, prežije. Ako dať dohromady liečiteľov z tajomnej rasy a umierajúcich, ktorí sú od nich veľmi ďaleko?

Logickou voľbou je mágia. Premiestniť všetkých tam, kde je potrebné. Ako však dostať niekoho na čo najväčšiu vzdialenosť za krátky čas a zároveň nevzbudiť podozrenie?

Zeanovi pomáha viera a malá spolupráca niektorých šikovných ľudí od Lesienov. Tí majú všade svojich zabijakov a špiónov. Zistiť presnú polohu najbližšieho šikovného liečiteľa na území Maraskenov je zrazu oveľa ľahšie.

Napriek tomu musí byť opatrný. Namiesto toho, aby si bol istý sám sebou a svojimi schopnosťami, sa snaží aj s pomocou Lesienov odhaliť akéhokoľvek protivníka. Skôr alebo neskôr sa niekto musí ukázať.

Dostáva sa k nemu aj informácia, čo si o ňom a o jeho novej viere myslia temní elfovia z Azoye. Nie sú nadšení a rozhodne nemajú strach z Eludie. Je však veľmi nepravdepodobné, že by sa z pustého ostrova vypravili až k hraniciam jeho novej ríše a urobili vážny problém. Nech sa na to nový vodca pozrie akokoľvek, problém z juhu považuje za málo pravdepodobný. O severe a východe sa nič také nedá povedať. Ani medzi tými, ktorými je teraz obklopený.

Zean dáva príkaz na vybudovanie nového mesta a vyzýva všetkých, aby sa modlili za všetkých staviteľov z celého sveta, ktorý prišli priložiť ruku k dielu. Nové mesto získava názov Carania. Carania pochádza z dávnych jazykov a znamená miesto, kde sú tí najodvážnejší. Odvaha je nutná a pre Zeana znamená odvaha a statočnosť oveľa viac, ako múdrosť či kritické myslenie.

Carania, úplne nové mesto, možno nikdy nebude dôležitejšie ako Aringold. Dostať sa na druhé miesto v rekordne krátkom čase a docieliť, že sa ešte aj všetci v Aringolde budú modliť smerom k Caranii, však rozhodne nie je na zahodenie.

Lasker

13. kapitola – Nič než pravda

Rod Laskerov je jasná dvojka. Druhý najsilnejší rod, ktorý má druhé najväčšie slovo. V niečom sú však jasná jednotka. Laskeri majú najväčšie územie. Všetci na východ od Aringoldu sú momentálne v ich sfére vplyvu. Zem zničená vojnami a zabraná od elfov a všetkých ostatných je v očiach ľudí divočinou. Ohromná rozloha, ktorá sa postupne premieňa z lesov na polia a nové mestá.

Je jedno, kto tvrdí, že Laskeri sú len číslom dva. Ešte jedna generácia pokojného osídľovania a už ich takto nikto nebude oslovovať. Laskeri majú armádu, čoraz viac miest, rozvíjajúce sa remeslá a niečo, čo Maraskeni nemajú. Miesto, kam môžu rásť. Len blázon by povedal, že tento rod dosiahol všetko čo kedy chcel.

Pod vedením rozličných vodcov sa sila postupne zvyšovala, ale až teraz sa blíži skutočná revolúcia. Majú všetky predpoklady na to, aby mohli vynikať.

Nového vodcu majú Maraskeni, Miaweni, Lesieni a vlastne všetci. Či už kvôli násilným úmrtiam alebo ako dôsledok chorôb, ktoré zastihli každého. Epidémia dokáže zničiť všetky plány skôr ako nezmyselné vojny. Mazan Lasker je najbližší príbuzný bývalého kráľa. Napriek tomu nie je ani len mladší. V časoch, keď deti nemajú svoje deti a premáha ich choroba, prichádza možnosť pre starších, stále zdravých a skúsených.

Mazan je rešpektovaný a spravodlivý. Doteraz pracoval ako hlavný poradca, ktorého má každý vládca. Teraz konečne prišiel

jeho čas a to vo veku, keď sa každý vládca už vážne zamýšľa nad vlastnou smrťou. Mazan je starý, ale schopný a skúsený. Nepotrebuje však žiadneho radcu. Verí sám sebe, v svoje schopnosti. Čo je zvláštnejšie, má pravdu. A má ju často.

„Povedz mi, kto ťa sem posiela?“ Pýta sa jedného z potulných kazateľov, ktorí sa v čoraz častejšej miere presúvajú po území Laskerov.

„Prinášam pravdu a to je dôležité. Pravdu o Eludii. Aj o tom, že my všetci musíme veriť a bojovať proti zlu.“

„Súhlasím s tebou. Šír ďalej svoje učenie s mojim požehnaním.“

„Ďakujem, pane.“

Mazan vie veľmi dobre rozlíšiť pravdu a lož. To, s čím sa teraz stretáva, vyhodnocuje ako pravdu. Tí kazatelia naozaj veria tomu, čo hlásajú. Takýchto ľudí je len ťažké prehovoriť na niečo iné, ale ich naivitu je možné zneužiť na iný cieľ.

Po chvíli však mení svoj názor. Prikazuje svojim ľuďom, aby zhromaždili všetkých kazateľov. Má pre nich zaujímavú správu. Omnoho zaujímavejšiu, ako by mohli od neho očakávať.

14. kapitola – Emalia

Emalia je jedno z najväčších miest na svete. Menšie od Aringoldu, ale to vôbec nie je na škodu. U Laskerov sa hlavné mesto často mení, pretože čoraz viac ľudí preniká na východ, na bývalé územie elfov. Hlavné mesto cestuje spolu s nimi, smerom od západu k východ. Nachádza sa tak približne v strede ríše, ale stále bližšie k Aringoldu než k poslednému mysu pobrežia. Emalia

je silné, dobre opevnené mesto. Kedysi malá pevnosť, známa svojimi statočnými rytiermi.

Mazan dobre vie, že umiestnenie je výhodné. Všetkým ostatným radil, aby sa práve toto mesto stalo sídlom dvora, kultúry a remesiel. Posledné, čo chce, je poklesnutie úrovne mesta a celého rodu v prospech novej viery z Caranie. Zvoláva stretnutie a jeho verní rýchlo zhromažďujú všetkých, ktorí majú s novou vierou niečo spoločné.

Hlavná sála, určená na veľké zhromaždenia, je plná. Zástupcovia novej viery sa nedobrovoľne stretávajú s tými, ktorí veria v niečo úplne iné. Emalia je centrom pre výmenu poznatkov medzi severom a juhom i východom a západom. Skutočné centrum, ktorého potenciál ešte narastie. V sále je samozrejme prítomný Mazan, ktorý vystupuje zo začiatku v úlohe tichého pozorovateľa. Počúva od presvedčených Laskerov a Miawenov o Eludii a veľkom poslaní. Dobre sleduje každého rečníka a hľadá informácie, ktoré sú dobre skryté. Nakoniec si pýta slovo aj on.

„Hovoríte o Eludii, ale neviete o nej pravdu. Počúvate človeka, ktorý hľadá súvislosti v príbehoch a legendách, ale neoverujete si, čo vám hovorí. O Eludii máte poznatky len z jednej strany. Kto je Eludia? Je to démon? Je to hrdinka? Je to neschopná, slabá žena, ktorá pohla dejinami? Je to vrahyňa? Kto to vie povedať s úplnou istotou? A kto z vás si skutočne myslí, že skutočnou vierou sa dá poraziť niekto taký, ako je ona?“

„Eludia je démon a my bojujeme proti jej zlu.“

„Kto videl Eludiu? Kto? A kto pozná jej znalosti? Zean to nie je. Zean využil svoje schopnosti, aby si získal na svoju stranu každého

z vás. On však nemá viac informácií, ako vy. Má len svoje lži a vie, ako ich môže využiť.“

„On nie je klamár.“

„Dokáž mi to. Dokáž to, ak to dokážeš.“

„Nemáš žiadne dôkazy, že je klamár.“

„Mám dôkazy. A hneď niekoľko ich môžem doniesť.“

Mazan dáva znamenie. Jeho pomocníci prinášajú vozík, na ktorom je niečo zakryté hrubou plachtou. Prichádza bližšie a zhadzuje plachtu na zem.

„Poďte bližšie. Len poďte. Tí, ktorí ma poznajú vedia, že ja neklamem. Čo vidíte?“

„Mŕtvolu.“

„Áno, je to mŕtvola. Toto je mŕtve telo Eludie. Poslednej hrdinky podzemných temných elfov. Zradili ju. Zabili ju. Chcela zachrániť svoj ľud, ale padla. Zabili ju vlastní. Toto je tá, o ktorej tvrdíte, že je nejaký démon. Sú to dolámané kosti, ktoré som dal doviesť od našich priateľov z Azoye. Od tých, ktorí sa postavili proti nej a zabili ju dávno pred tým, ako sa váš vodca narodil.“

„To môže byť akákoľvek mŕtvola.“

„Môže? Áno, mohla by. Ale tie kosti sú naozaj ženské, naozaj od temnej elfky, naozaj z Azoye a čo je dôležité, sú o tom záznamy. Môžete si prezrieť každý detail a uvidíte, že pravdu mám v tomto prípade ja.“

„Celá mŕtvola je len na to, aby si ohrozil našu vieru.“

„Dobrá viera sa nebojí a je založená na pravde. Pravda je v skutočnosti úplne iná. Eludia bojovala proti tým, ktorí si vás chcú zotročiť aj teraz. Nebojme sa jej, ale dokončime jej dielo. Ukážme Miawenom a Lesienom, že ich pravdy nie sú pravdami a ich ciele sú iné, ako by mali byť.“

Mazan postupne získava všetkých tých, čo kážu novú vieru, na svoju stranu. Získava cenných spojencov. Ľudia s nadaním šíriť ďalej jednu vieru dokážu šíriť aj inú. Novšiu, modernejšiu a vyrobenú za iným účelom.

Poslanie je pritom úplne jednoduché. Nechce od nich nič iné, než presné obrátenie viery naruby. Hlavné miesto viery tak nebude Carania, ale Emalia. Najdôležitejším rodom nebudú slabí Miaweni, ale silní a stále silnejší Laskeri. A hlavne, Eludia nebola démon, ale hrdinka svojho národa, ktorá bola zradená. Všetkých veriacich ohuruje pravdou a dôkazmi. Eludiu dobre poznajú v Ľadovej zátoke na Zelenom ostrove a v Lanisporte. Obidve tieto miesta teraz patria Laskerom. Tak, ako časť ľudí, ktorí doteraz verili v Zeanovu vieru. Tých je však oveľa viac a majú silný náskok pred čímkoľvek, čo dá Mazan dohromady.

15. kapitola – Komplikácia

Najnovšia viera, potvrdená dôkazmi a pravdivými spomienkami elfov zo Zeleného ostrova, naberá na sile. V porovnaní so Zeanovým učením je však nová viera menej rozšírená. Snaha Laskerov je veľká, ale kým presvedčia jedného veriaceho, Zean získa desiatich ďalších. Darmo sa bude budovať nová viera aj s dôkazmi, ktoré predčia čokoľvek od konkurencie, ak je staršie učenie oveľa viac šírené.

Pomer sa dá ľahko zmeniť vtedy, keď každý prechádza k novšiemu a nikto sa nevracia. Nech sa Zean snaží akokoľvek, svojich bývalých nasledovateľov nedokáže presvedčiť. Ostáva tak jednoduchá potreba. Vražda. Vražda Zeana a vražda Mazana. Ktorá bude skôr? Kto vyhrá v boji dvoch presvedčení, pričom každé hlása lásku a chce odstrániť konkurenta za akýchkoľvek okolností? Aj keby išlo o opakované ukameňovanie?

Hovorí sa, že kde sa dvaja bijú, tretí víťazí. Niekedy je to samozrejme naopak. Územie Laskerov, Miawenov, Maraskenov, Lesienov i Ovendallov sa mení na bojisko. Nová viera, ešte novšia viera a tí, čo vieru nemajú, sa navzájom nechápu a ani nechcú pochopiť. Do toho epidémia, ktorá posiela k zemi ľudí zo všetkých táborov bez rozdielu.

Akékoľvek plány sa dajú skomplikovať na maximum vtedy, keď sa do hry zapojí niekto ďalší. Nikto iný ako samotná nepochopiteľná Eraniel. Bohyňa všetkého dobrého, ktorá už nemá túžbu konať dobro. Taktiež najsilnejšia bytosť, ktorá dokáže robiť veľké veci, ale nerobí vôbec nič. Večne týraná, zabíjaná a mučená patrónka ľudí, elfov a všetkých ostatných, ktorá sa po väčšinu času skrýva a vyhľadáva samotu.

Po všetkých ríšach sa viac ako o Eraniel hovorí o nákaze, ktorá si berie ďalšie a ďalšie životy. Jeden z kazateľov doniesol nákazu až na Mazanov dvor, elitné bojové loďstvo sústredené v Lanisporte umiera v bolestiach a Aringold má všade čierne zástavy. Eraniel však posiela znamenie, ktoré dokážu čítať len tí najlepší z najlepších. K Mazanovi sa dostáva posol z Aringoldu, ktorý okrem správ o smrti dôležitých ľudí a zhoršenom stave Dity Laskerovej prináša tiež informáciu od Ramusa. Ten sa s Mazanom

dobre pozná a títo dvaja muži spolu celkom dobre vychádzajú. Od neho vie, že Eraniel skutočne prišla na tento svet.

Dita Laskerová zatiaľ skúma, čo dokáže vybaviť priamo v Aringolde. Manželka Reingarda v svojej podstate ani nevie, čo by mala robiť. Zdravie jej slúži čoraz menej a akékoľvek plány na ovládnutie kráľovstva sú v troskách. K jej posteli prichádzajú kazatelia a hovoria jej o viere, ktorú má nasledovať. Počuje o Eludii, ale zaujímajú ju úplne iné mená.

„Už prestaň s tými báchorkami a dones mi fľašu. Niečo silné. Počuješ?“

„Odpoveďou na tvoje trápenie je viera, nie alkohol.“

„Nejde mi o alkohol. Ide mi o fľašu. Fľašou sa dobre reže a teba by som rezala a rezala, až kým by si konečne nesklapol!“

Muž odchádza a prichádza žena. Nemá v ruke žiadnu knihu a ani nič nehovorí. Je v jednoduchom, hnedom oblečení a bez slova si sadá vedľa Dity na jej posteľ.

„Ty si kto? Čo chceš?“

„Poď, je čas.“

„Čas na čo? Čo chceš? Nenúť ma, aby som sa opakovala. Vieš, aké je to nepríjemné? Haló, odpovieš mi?“

Cudzia žena sa Dity dotýka na krku a choroba okamžite mizne. Liečiteľ, ktorý sa vracia k lôžku, vidí niečo nezvyčajné. Tá druhá žena hneď po dotyku mizne. Žiadny útek, okamžite sa stráca ako para po nadvihnutí pokrievky.

Dita vstáva z postele s novou energiou. Ťažkú perinu odhadzuje, ako keby nič nevážila. Rozbieha sa a odchádza cez zatvorené sklenené okno. Vyskakuje bez strachu ako niekto, kto celý život nerobí nič iné. Pre liečiteľa niečo neuveriteľné a pre všetkých, čo boli akurát na námestí, je to ešte viac podozrivé. Chorá, bledá a nie priveľmi ušomraná Dita sa zdvíha a prechádza sa po námestí. Paničky, ktoré sa od prekvapenia nepohli z miesta, táto nová Laskerová úplne ignoruje. Doslovne. Nikoho neobchádza a ide tou najkratšou cestou a nemá problém niekoho odtlačiť z jej cesty. Nikto nevie, kam presne ide. S nikým nekomunikuje, neodpovedá na otázky. Nemá vôbec žiadny výraz v tvári. Po chvíli sa táto nová bytosť ukazuje v ešte inom svetle. Celá začína žiariť, ale nie je to svetlo, ktoré by prinášalo nádej. Skôr zdesenie.

* * * * *

Mazan navrhuje a sám aj schvaľuje veľmi zvláštny krok. Všetkých rytierov, všetky pomocné zbory a každého, kto je vo vojenskej službe, chce naučiť kritickému mysleniu. Chce, aby bojovníci nevedeli len bojovať, ale aj prečo bojovať a čo docieliť. Jeho cieľom je zvýšiť stav armády a zároveň si viac podriadiť armádu svojmu vplyvu. V svojej podstate chce vyčleniť časť obyvateľstva, ktorá bude myslieť viac ako myslela doteraz a zároveň bude poslušne plniť rozkazy.

Laskeri nechcú ísť do vojny. Predsa len, majú obrovské územie, ktoré je málo obývané. Na tej obrovskej ploche majú poklady, ktoré stále z časti nepoznajú a nemusia tak plieniť ostatných. Zároveň je však veľká rozloha a relatívne malé množstvo obyvateľov dosť dobrým cieľom pre všetkých malých nájazdníkov,

ktorí nerátajú s tým, že proti nim niekto pošle profesionálnu armádu.

Nič nemôže byť horšie ako prísť o niečo, s čím rátaš. Pravdepodobne práve nad týmto aktuálne Mazan uvažuje. Samozrejme sa zameriava aj na ekonomiku, vieru a zahraničnú politiku. Obranu si vybral za aktuálne dôležitý bod a po tom, čo príde ku konfliktu s rodmi na juhozápade, ju bude potrebovať ešte viac. Myslí dopredu a vie, že sa niečo stane.

Je tu však niekto, kto patrí do rodu Laskerov, ale neusiluje o trón. Divoký muž, ktorý dokáže veci nevídané. Bojovník, ktorý nikdy nebol súčasťou žiadnej armády a nebojuje ani za česť, ani za zlato či pozemky. Človek, ktorý nechce byť kráľom ani generálom a v svojej podstate existuje úplnou náhodou.

16. kapitola – Genianov príbeh

Všetko sa začalo po najrôznejších malých vojnách, o ktorých vedia tí, ktorí v nich zomreli, zatiaľ čo ostatní ich prečkali v svojich opevnených hradoch. Vojny medzi rozličnými malými rodmi na území, ktoré teraz patrí Laskerom, si vyžiadali životy a nikomu nepomohli. Tí, čo boli hladní, boli hladní naďalej. Alebo umreli niektorým z bezohľadných spôsobov.

Dieťa, ktoré utieklo počas rabovania dediny do lesa, sa celé triaslo. Kedysi drahé a kvalitné šaty sa rozpadali a pôvodnú farbu by zistil len málokto. Bez zbrane a bez znalosti jazyka sa toto dieťa dostalo do lesa, do ktorého nikto nechodil. Žiadne kvalitné drevo ani zver, ktorá by sa dala loviť. Nič, len nízke a slabé stromy, ktoré

boli vinou častých silných vetrov z veľkej časti na zemi, niekedy aj s koreňmi.

Meno si nikto nepamätá. Ani žiadne špecifikácie. Skrátka zatúlané dieťa, ktoré videlo viac utrpenia, ako uvidia dospelí za celý život. Nechcelo sa pozerať na úmyselné mrzačenie a na zapaľovanie striech domov, v ktorých predtým žili kamaráti s rodičmi.

Postupom času sa dieťa začalo meniť na divokú ženu, ktorá nepoznala ľudskú reč. Poznala však ľudí a vedela sa dostať k základným nástrojom a zbraniam. Lovila malé, slepé ryby a zbierala huby a korienky. Pohybovala sa po dvoch i po štyroch, ako kedy, a vedela rýchlo šplhať po skalách a po stromoch.

V čase, keď sa dievčatá v dedine vydávajú, prišla ďalšia vojna. Tam, kde sú boje proti obrovskej presile, sa väčšina ľudí zachová rovnako. Utečie, ak je to aspoň trochu možné. Najlepšie tam, kde nikto nechodí. Mladá žena bola prekvapená a proti pútnikom agresívna, ale nechcela sa dostať do konfliktu s veľkou skupinou. Jediné, čo jej ostalo, bol útek ešte hlbšie do lesov. To sa však ukázalo ako veľmi hlúpe riešenie. Ako prenikala ďalej, narazila na zvláštnu skupinu. Nevedela, kto je to, ale vyzeralo to tak, že jej chcú pomôcť.

Dostala sa do elfskej dediny, dobre skrytej a harmonickej. Elfovia vedeli o okolitom svete a občas obchodovali s ľuďmi, ale do konfliktov sa nemiešali. Divokú ženu pohostili a umožnili jej usadenie. Nerozprávala, dobre s elfmi nevychádzala, ale bola vďačná a spokojná.

Nič dobré však nemá dlhé trvanie. Túto malú skupinu našli potulné armády, ktoré sa pokúsili obkľúčiť iné armády. Každý rod

mal svojich vojakov a boje prebiehali tak na rovinách, ako i v lesoch.

Malá skupina elfov, ktorá žila v harmónii s prírodou, nemala šancu. Elfovia boli pozabíjaní a ich ženy dopadli ešte horšie. Podobne ako elfky, aj táto divoká žena sa stala obeťou nevychovaných mužov a prešla si peklom.

Ostala však naživе a zistila, že nosí dieťa. Nevedela, čo má robiť. Od rodičov nevedela nič o žiadnej príprave na materstvo a svojho syna porodila hlboko v lese.

Tu sa jej život obrátil. Našli ju ďalší bojovníci, teraz však priamo z rodu Laskerov. Dali jej najesť a správali sa k nej podobne ako predtým elfovia. Doviedli ju na jablkový sad, kde sa veľmi postupne začala učiť ľudskú reč. Zároveň však učila svojho syna loviť, liezť po skalách a všetko ostatné, čo sa pracne naučila ona sama.

Genian, ako ho ľudia nazvali, bol iný ako všetci ostatní. Viac divoký, smelý a silný. Matka sa o neho starala inak, ako sa ostatné matky starajú o svoje deti a mladý Genian už v mladom veku dokázal utekať rýchlejšie ako dospelí. Naučil sa bojovať s palicou a neskôr aj so sekerou a ďalšími zbraňami. Kombinoval to najlepšie od Laskerov a od svojej matky.

Najviac ho zaujímal les a celkovo divočina. Ľuďom nerozumel a keď počul o vojnách, tak sa rozhodol, že sa žiadnej nezúčastní. Vyhľadával samotu. Učil sa brániť a ochraňovať slabších, ale nikdy sa nenaučil žiť v žiadnom meste.

Keď sa Mazan dopočul o jeho sile, rozhodol sa, že ho chce vidieť na vlastnej koži. Nechcel ho použiť ako zbraň, ale chcel sa od neho

učiť. Po smrti matky sa Genian dostal do armády ako stopár a sprievodca po lesných cestách.

Tu sa jeho život začal meniť viac, ako sám očakával. Oddelil sa od skupiny a prehľadával cestu pred nimi, či sa neblíži nebezpečenstvo. V lese našiel divokú ženu, podobnú jeho matke, ale mladšiu. Nevedel, čo má robiť. Tá žena musela mať podobný osud, ale nepoznala ľudskú reč. Navrhol jej, aby išla s ním, ale tá to zle pochopila.

Genian nemal inú možnosť. Musel s ňou bojovať. Tu prvýkrát prehral a tá neznáma žena ho porazila. Vzdával sa, ale nebolo mu to nič platné. Zobrala najhrubší konár, aký našla, a pridusila ho s ním k zemi. Genian však nebol mŕtvy dlho a ona ho znovu priviedla k životu. Nikdy mu nepovedala ako a on sa ani veľmi nepýtal.

Rozhodol sa, že opustí armádu a bude žiť hlboko v lesoch, keď tu prišla správa od Mazana. Genian najskôr odmietol. Jeho nová žena však prestala javiť záujem o celý život v lese a vyžiadala si, že chce vidieť svet.

Mazan rád privítal obidvoch na svojom dvore a staral sa o ich výučbu. Získal tak dvoch ľudí, ktorí sú silní, verní a vedia si poradiť v rôznych situáciách. Dokonalí priatelia a tiež dokonalá osobná stráž, predovšetkým ďaleko od palácov.

* * * * *

Najdôležitejší dôvod, prečo sa Mazan zaujíma o najrôznejšie, často protikladné skupiny, je zahraničná politika. Laskeri nechcú byť žiadnou pomyslenou dvojkou. Chcú byť tými, s ktorými sa

počíta. Prečo prijímajú učencov z iných krajín a zároveň sa pokúšajú o tolerantné vychádzanie s každým?

Odpoveď vidno všade po svete. Ak má byť Emalia väčšie mesto ako Aringold, musí byť plné obchodníkov a všetkých ostatných ľudí z celého sveta. Laskeri umožňujú elfom, temným elfom a ďalším rasám voľne cestovať a učia sa od nich. Prirodzená výmena vedomostí a zlepšovanie stavov. Aj keď sa o niečo podobné pokúša väčšina rodov, len málokto má skutočné konexie od východu na západ a od severu na juh. Sám Mazan bol niekoľkokrát na Zelenom ostrove a to aj dávno predtým, ako získal nejakú zaujímavú pozíciu u Laskerov.

Nejde však len o vojenských spojencov. Sila niektorých z nich je prakticky nulová, zatiaľ čo Laskeri majú rytierov, loďstvo, ťažkú pechotu, obliehacie stroje a vlastne všetko. Dá sa povedať, že nikoho nepotrebujú, ale pod Mazanovým vedením chcú viesť ostatných. Okrem iného to znamená tiež to, že ak sa z akejkoľvek strany priblíži nebezpečenstvo, budú o tom vedieť čo najskôr.

Marasken

17. kapitola – Hairon Marasken mladší

Mladý Hairon sedí na schode pri studni. Užíva si, že nie je pod nikoho dohľadom. Je sám. Možno má túto vlastnosť po Reingardovi. Otec ako syn, každý chce byť sám a mať pokoj. Žiadne večierky, svadby, pohreby a ďalšie pohreby. Len tak si sedí a je rád, že je zdravý a že svieti slnko. Pri studni je príjemný chlad a chlapec pozoruje mravcov, ako sa pohybujú po kamenných blokoch na zemi.

Zdvíha sa a pozerá sa na studňu. Úplne klasická studňa s vedrom na pevnom lane. Hairona nezaujímajú vojny a územia, ale táto studňa. Berie kamienok, ktorý má pri nohe, a hádže ho do studne. Čaká, čo sa stane. Nič sa však nedeje. Zázrak? Môže to skúsiť s väčším kameňom. Alebo to poriadne preskúma sám. Myslí si, že to bude najlepšie. Navyše, tam ho tá ukričaná Dita neuvidí.

Chytá lano do svojich malých rúk a ťahá zaň tak silno, ako dokáže. Chce prísť bližšie a nepozerá sa pod nohy. Naopak, pozerá sa po okolí, či nikto nie je na blízku. Po chvíli stráca stabilitu.

* * * * *

Dita pôsobí inak, ako predtým. Stále je bezočivá a má množstvo negatívnych vlastností, ale niečo je iné. Ostatní by si to všimli aj keby nepreletela cez sklo a tak zvláštne nesvetielkovala.

„Dita, čo sa ti stalo? Si… v poriadku?“ Pýta sa jej Reingard.

„Dnes budeme odsudzovať vrahov, zlodejov a násilníkov.“

„Aj to je na programe, ale neodpovedala si mi. Si v poriadku?“

„Viac, ako v poriadku ty malý, patetický kráľ.“

„Dita, čo sa deje? Mne to môžeš povedať.“

„Ak ma naozaj ľúbiš, tak začnime s tými popravami. Musíme začať tak, aby si nás pamätali.“

„To si zapamätajú, ale neviem, či v dobrom.“

„Následne mi urobíš mužského potomka.“

„Nehovorí sa to naopak? Nemáš ho ty dať mne? Ty si žena, ja som muž. A jedného chlapca mám, Hairona.“

„Ten je na dne studne. Treba niekoho šikovnejšieho.“

„Čože? O čom rozprávaš?“

„Presvedč sa sám a ak mám pravdu, začneme s popravami. Aj tie menej závažné zločiny.“

„A ak nemáš?“

„Tak sa vzdám koruny a aj života. Znie to lákavo, čo povieš?“

„Sme pár. Ja som kráľ, ty si kráľovná. Tvrdíš, že naše dieťa je v studni a hovoríš o tom, ako sa vzdáš všetkého.“

„Tvoje dieťa. Nie naše. Tvoje. Splodil si ho ty a tá malá škaredá sedliačka s predkusom. Nie ja.“

„Nerozumiem ti. Čo sa s tebou deje? Čo sa stalo? Okamžite zavolám stráže a dám všetko do poriadku.“

„A čo im povieš? Ktorú studňu majú prehľadať? Máš veľa studní.“

„Ktorú?“

„Tú na starom námestí, kde už nie je voda. Tam pri tom starom zrušenom hostinci.“

„Stráže! Stráže! Okamžite sa vydajte k tomu starému zrušenému hostincu a prehľadajte studňu. Je to rozkaz. Zoberte si povrazy.“

„Múdry krok. Teraz mi už veríš?“

„Nie.“

18. kapitola – Poklad na dne studne

Stráže okamžite potvrdzujú to, čoho sa Reingard najviac obával. Jeho syn sa nachádza v studni. Úplne dolu. Rozmýšľajú, ako ho dostať z takej hĺbky. Najjednoduchšie riešenie by bolo použiť dlhé lano, ale žiadne dlhé lano nemajú k dispozícii. Navyše sú prekvapení z toho, čo vidia.

Chlapec volá o pomoc. Reingard nechápavo kýva hlavou. Pád z takej výšky na kamene by mal kohokoľvek okamžite zabiť. Šanca, že by to niekto prežil, je minimálna.

„Si v poriadku, Hairon? Nič sa ti nestalo?“ Volá na neho kráľ.

„Je tu tma. Bojím sa.“

„Nie si zranený?“

„Nie. Ale chcem ísť preč.“

„Len počkaj, nejako sa k tebe dostaneme.“

Kráľ posiela rýchleho posla po dlhé laná, pevné rebríky alebo čokoľvek, čo sa dá použiť. Studňa je veľmi hlboká a až teraz si kráľ

uvedomuje, že je trochu zvláštne, že v nej nie je voda. V ostatných studniach, ktoré sú v podobných alebo menších hĺbkach, predsa voda je.

„Ako si sa tam dostal?“

„Spadol som, neviem ako. Ja si vždy dávam pozor.“

„Ale aj tak si spadol. To nič, pomôžeme ti.“

Reingard možno nie je skúsený v mnohých veciach a nevyzná sa ani do medzinárodnej diplomacie, ani do vyťahovania ľudí zo studní, ale aj tak je mu niečo zvláštne. Získava jedno podozrenie za druhým. Vie, že Hairon si dáva pozor. Rozmýšľa, či sa tam dostal nejako inak ako vlastnou chybou. Či ho do studne niekto hodil. Ak by ho tam niekto hodil, tak by to bola vražda, pretože nikto by nemal takýto pád prežiť. S tým by ani nikto nerátal.

Okamžite posiela ďalšieho posla po Ramusa, svojho dobrého priateľa. Reingard si hovorí len tak pre seba, že Ramus má odpoveď na rôzne ťažké otázky. Zatiaľ sa nestretol s ničím, na čo by nemal odpoveď. Občas o ňom zistí niečo, čo nečaká či nerozumie a preto je veľmi rád, že je ten múdry muž na jeho strane.

Kým čaká a rozpráva sa so synom, dostáva nápad.

„Nie si hladný?“

„Nie.“

„Ani smädný?“

„Nie som.“

Odpovede sa mu zdajú zvláštne. Niekto, kto spadne do studne, sa odtiaľ logicky snaží dostať. Rozum mu funguje na plný výkon a z toho človek vyhladne. Hairon však nie je hladný. Nerozumie prečo. Postupne získava svoju teóriu, ktorá by ho za iných okolností ani nenapadla. Ide o nejakú mágiu? Ako to, že Dita vedela, že je v studni? Ako to, že pri páde nezahynul? Ako to, že je tak pokojný, nie je hladný a celkovo sa správa tak zvláštne? Ďalší dôvod, prečo by chcel mať Ramusa pri sebe.

„Dita, ako si to vedela?“ pýta sa svojej manželky.

„To si nechám pre seba. Prečo si ho ešte nevytiahol von?“

„Nemáme tu dlhé lano. To, čo bolo v studni, chýba.“

„Určite ho uvoľnil a má ho dole v studni.“

„Odtiaľ ho nedostaneme.“

„Povedal kto?“

„Povedal som ja. Nemáme ako dostať lano zo dna studne na povrch!“

„Si kráľ, alebo slaboch? Reingard, máš tam syna. On tam má lano. Dostaň ho na povrch.“

„Ako to mám asi tak urobiť?“

„Ty si kráľ. Ty to urob.“

„Nie je žiadna šanca. Poslal som posla po iné lano. Alebo rebrík. Možno niečo vymyslí Ramus. Už som po neho poslal.“

„Kedy začneš niečo riešiť poriadne? Si na smiech.“

Dita kradne jednému z kráľovských strážcov nádobu s vodou a okamžite z nej pije. Reingardovi je hneď jasné, že niečo je iné, ako sa očakáva. Kráľovná sa nespráva ako kráľovná.

„Niekedy ťa nespoznávam.“

„Som kráľovná, môžem piť koľko chcem a čo chcem. Máš s tým problém?“

„Nie, toto môžeš, len je to trochu zvláštne.“

„Ten vojak neumrie od smädu, ak ťa to zaujíma. Čo urobíš s tým krpcom?“

„Ako som povedal, čakám na lano.“

„Jedno tam je. Sleduj!“

Dita ide k studni a volá po Haironovi, aby jej hodil lano. Ten jej ho hádže. Za normálnych okolností by lano letelo len chvíľu a znovu by dopadlo späť na chlapca. Hodené lano však letí a aj na chlapcovo prekvapenie sa ocitá v rukách Dity.

„Veľactený kráľ, hľadali ste lano?“

Všetci sú prekvapení. Možno najviac Hairon. Mladý chlapec je na dne studne a uväzuje si lano okolo trupu. Robí to automaticky, nikdy to nikde nevidel. Začína šplhať a šplhá rýchlejšie, ako by to ktokoľvek čakal. Neznáma sila mu dáva rýchlosť a vytrvalosť. Po suchých stenách sa presúva s úplnou istotou. Zanedlho je vonku.

„Si… v poriadku? Viem, že sa to stále pýtam, ale nechápem, ako si mohol prežiť ten pád. Ani to, ako si hodil lano tak vysoko.“

„Som v poriadku, ocko.“

„Cítiš sa inak, ako predtým? Je niečo iné?“

Chlapec neodpovedá. V porovnaní so svojim otcom je úplne maličký, nemal by vedieť chodiť s úplnou stabilitou, ale on ukazuje neuveriteľnú silu. Nemá svaly, ktoré by mal dospelý muž s takými schopnosťami. Príčina musí byť úplne inde.

„Dita, povedz mi pravdu. Čo sa deje s Haironom?“

„On je posledný Marasken.“

„Posledný? Čo to znamená?“

„Znamená to, že dnes zomrieš mojou rukou.“

Reingard klesá na kolená. Núti ho do toho sila, ktorej nerozumie. Je rád, že je jeho syn v poriadku. Uvedomuje si, akú úlohu má v tejto hre. Zvláštna hra, v ktorej Dita dokáže čokoľvek a on je slabý. Nikto ju nedokáže zastaviť.

19. kapitola – Ramus

Vracajú sa poslovia, ktorí mali doviesť Ramusa. Namiesto Reingardovho dobrého priateľa donášajú len list. Kúsok Pergamenu s niekoľkými znakmi. Posol tvrdí, že ten pergamen zobral zo stola. Pravdepodobne ho Ramus písal v čase, keď ho niekto zavraždil. Žiadne stopy boja, bolo to rýchle. Možno niekto, koho poznal.

„Stráže! Uväznite Ditu. Okamžite! Zviažte jej ruky!“

Štyria bojovníci sa okamžite púšťajú do Dity, ale nikto sa jej nemôže dotknúť. Ich ruky sú odrazu slabé a nešikovné. Nedokážu jej ublížiť. Chcú splniť povinnosť od kráľa, ale otáčajú sa a namiesto toho spútavajú nechápajúceho Reingarda. Dita samotná

si berie do rúk dýku a jediným rýchlym pohybom spôsobuje smrť. Všetci, čo to videli, začali okamžite namietať a kričať, ale po chvíli prestali. Dita nemusela ani pohnúť rukou. Každopádne vraždu si vychutnala.

„Začína nový poriadok. Hairon bude vládnuť svetu a ja budem po jeho boku.“

Mladý Hairon nemôže robiť nič. Je prinútený prizerať sa, ale nemôže sa ani pohnúť. Sila, ktorú získal, ho znovu opúšťa.

Dita sa vracia do paláca a už dobre vie, čo urobí. Má presný prehľad. Aj o veciach, ktoré ešte len pripravujú jej nepriatelia. Teraz je ona v pozícii, aby si povedala, kto je a kto nie je jej nepriateľ.

Cestou číta pergamen, ktorý Ramus písal, ale nedokázal dokončiť. Píše sa v ňom, že Dita je nepriateľ. Smeje sa na tom a trhá ho na malé kúsočky. Ten veľkňaz na to prišiel a zaplatil za to životom. Maraskeni sú teraz v jej moci a všetky ostatné rody budú slúžiť Dite už čoskoro.

Jej cieľ je však dômyselnejší, ako používanie mágie proti tým, ktorí ju neovládajú. Prichádza k chrámu Eraniel v Aringolde, k veľkej knižnici a ku všetkým dôležitým budovám.

„Stará múdrosť skončila. Nová múdrosť prichádza na jej miesto.“

Nikto nechápe túto jej vetu. Mesto sa však ocitá v plameňoch. Tak, ako veľké mestá v minulosti, ktoré zničili cudzie armády či prírodné nešťastia. Žiadne mesto v histórii však nepadlo takto rýchlo. Ľudia sa snažia ukryť pred ohňom, ale pridusení dymom padajú na zem. Matky zakrývajú svoje deti do mokrých látok, ale

aj po nich sa oheň šíri bez spomalenia. Aringold sa mení na tú najväčšiu žeravú pahrebu, z ktorej sa nedá uniknúť. Nikto nekladie odpor a nikto nekladie otázky.

Namiesto tisícov ľudí ostávajú len dvaja. Hairon a Dita.

20. kapitola – Absolútna moc

Moc Maraskenov je minimálne v Aringolde zlomená. Proti takej moci nemohli urobiť vôbec nič. Čoskoro sa správy o nešťastí rýchlo rozšíria. Správy sa však budú rozchádzať v tom, kto spôsobil požiar a všetkých vyvraždil.

Dita berie Hairona za ruku a bez námahy ho ťahá na najvyššiu, stále stojacu budovu. Veža vedľa chrámu Eraniel je nestabilná, ale túto dvojicu stále udrží.

„Pozri sa okolo seba. Čo vidíš?“

„Popol.“

„Popol a smrť. A vieš, čo vzíde z popola?“

„Neviem.“

„Z popola vznikne nový život. Nové mesto, nový rod a nový ľud. Tí budú mať nové ciele.“

Hairon neplače, aj keď má na to tú najväčšiu chuť. Má na sebe detské oblečenie a nikdy nerozumel svetu dospelých. Teraz ani nevie, či sa stále pozerá na svet svojimi vlastnými očami. Má pocit, že to nie je on, kto riadi jeho ruky a jeho myšlienky. Je len bábkou v rukách niekoho iného a nemá energiu na to, aby vzdoroval.

„Hairon, ty si posledný Marasken. Vieš, čo to znamená?“

„Neviem.“

„Znamená to, že nebudeš mať vlastné deti. Nikto po tebe nezdedí titul. Nikdy sa nezamiluješ a nikdy nezistíš, čo prinesie budúcnosť.“

„To nechcem.“

„Tu nejde o to, čo chceš. Ale teraz ti poviem, čo sa stane. Všetci, ktorých si miloval, sú mŕtvi a všetci, ktorých sa dotkneš, umrú v bolestiach. Neublíži ti oheň ani železo, nezastavia ťa šípy ani slaná voda. Neumrieš od hladu alebo vyčerpania.“

„Prečo?“

„Tak som povedala a také je moje prianie. A teraz je svet v tvojich rukách. Ty si posledný Marasken.“

Dita mu dáva silu. Viac, ako mal ešte pred chvíľou. Taktiež viac, ako dokáže chápať a využiť.

Manželka bývalého kráľa a dôležitá osoba od Laskerov i Maraskenov, bez slova mizne. Stráca sa, až je celkom preč.

* * * * *

Obchodník z Emalie sa zatiaľ pozerá na to, čo ostalo z kedysi slávneho a veľkého mesta. Prehľadáva ruiny a všíma si mladého chlapca. Pýta sa ho, čo sa tu stalo a podáva mu ruku. Následne padá mŕtvy na zem. Posledné, čo videl, je malý chlapec.

Situácia sa neskôr opakuje, len s jediným rozdielom. Hairon sa už nechce nikoho dotýkať a odchádza preč. Z ruín hlavného mesta do jaskýň, kde očakáva, že nikoho nenájde. Tu sa chlapec postupne premieňa na muža a začína si uvedomovať veci, ktoré

spôsobila Dita. Často sa mu o nej sníva, ale nevie, čo má robiť. Nikto mu nemôže poradiť a on nechce žiť svoj život. Nemá však na výber.

Epilóg

Nekonečná samota sa dokáže zahrať s každým živým tvorom. Hairon väčšinou leží, sedí či len tak sa sám prechádza. Nič mu nevyhovuje a vie, že nemôže ukojiť svoju zvedavosť. Spomína si na studňu i na to, čo hovorila Dita. Neustále sa mu to v hlave opakuje.

Pamätá si na dýku, ktorou Dita zabila jeho otca. I na to, že tá dýka je v niečom iná ako ktorákoľvek dýka na svete.

Rozmýšľa nad všetkým, čo dostal. Nemá hlad ani smäd, množstvo vecí, ktoré kedysi poznal, zrazu nepozná. Nie je však pravda, že by bol úplne sám. Po dlhých rokoch sa v jeho skrýši ukáže zvláštna postava. Duch, celý v čiernom, s úlisným a nepríjemným hlasom. Niekto, koho sa neodváži dotknúť, aj keď ho k tomu niečo vedie.

„Hairon, som tvoj priateľ. Pamätaj si, som tvoj priateľ, chcem ti pomôcť. Vypočuť ťa, zbaviť ťa všetkého zlého.“

„Kto si?“

„Som tvoj priateľ. Záleží mi na tebe.“

„Nikdy som ťa predtým nevidel.“

„Si jeden z mála, kto ma môže uvidieť.“

„Prečo si prišiel?“

„Chcem, aby si niekoho zabil. Chcem, aby niekto padol tvojou rukou. Všetko sa dozvieš, až príde ten správny čas.“

„Koho chceš, aby som zabil? A prečo?“

„Ešte to nemôžeš vedieť. Ešte sa ten niekto nenarodil.“

Duch odchádza a Hairon je znovu sám. Nemá chuť niekomu ubližovať. Chce žiť, tak ako všetci ostatní, na ktorých nedokáže zabudnúť ani cez dlhé odlúčenie.

Po dlhom čase našiel spôsob, ako zmeniť aspoň niečo. Odteraz on bude starnúť, ale nebude starnúť ten, kto ovláda dýku, ktorá zabila jeho otca. A ten niekto bude môcť ukončiť aj jeho život, až si to sám bude priať. Uvedomuje si, aké zvláštne je priať si svoju smrť, ale za ten čas sa o to pokúsil a nič nebolo úspešné. Rozhodol sa však pre ešte jednu ťažkú, zložitú obeť. Už nikdy neopustí jaskyňu, nech sa deje čokoľvek. Aj keď je posledný svojho rodu.